ỐNG SÁO XÌ TRUM

Peyo

TRUYỆN XÌ TRUM

NHÀ XUẤT BẢN
THANH NIÊN

ỐNG SÁO

XÌ TRUM

A... A...
Xong rồi!

Im lặng và êm ả làm sao!
Tuyệt diệu!

Ta sợ đến nỗi ban đêm nằm mơ còn thấy nó đàn...
A... thần cùng thế, nhiều lúc còn bị ác mộng nữa. A... có tên lái buồn!

Không, không! Tôi chỉ muốn gặp ngài Biệt Luỹt! Những thứ tôi mang đến bán chắc ngài thích lắm... mà giá lại rất hời...
?

Gì thế? Mi có gì mang bán cho Biệt luỹt?
Vâng, tâu bệ hạ.

Được rồi, cho đi gọi hắn đến đây!
Tâu bệ hạ, vâng!
Những món Biệt luỹt thích? Thức ăn phải không?

Bẩm không ạ! Những món này không ăn được... Để xin trình ngài xem qua!...

Những món hay lắm ạ! Mà lại không đắt... không đắt một tí nào cả...

!
!
Đây... Có cả một cây đàn hạc, một cây tỳ bà, một cây đàn tam, một cây nhị, một trống cơm, một kèn tàu và một thứ nữa to lắm không biết tên gọi là gì, nhưng kêu rất to!

Nguy quá! Mang ngay đi nơi khác!
Mi không biết gì ư? Nó trông thấy những món này thì nguy cho cả đám.
?
Nhanh lên! Nó có thể đến đây bất cứ lúc nào không biết.
Nhưng... Nhưng mà...
Mi đi ngay đi! Lên xe đi ngay tức khắc...
Đây, ta đền cho mi năm đồng, nhưng trời ơi, đi nhanh lên!
Và nhớ chớ có mang những thứ ghê gớm này lại đây nữa nhé! Mi, mà cái ta sẽ sai *treo cổ* mi đấy!
Họ điên cả rồi...
Chúng nó bảo là có tên lái buôn nào muốn gặp thần! Thật à? Thế hắn đâu rồi?
Ơ...ơ...
Ái chà... Cũng vừa kịp...
Ơ... Tên lái buôn à... ờ... ờ... tức là... ờ...
Hắn đinh gặp cậu để khen cậu... sành nhạc và đàn hay! Nhưng hắn đã đi rồi vì có việc gấp!
À thế!
Uổng thật! Nhân tiện xin hỏi bệ hạ... Lúc nãy thần chơi nhạc như thế, bệ hạ thấy thế nào?
Tuyệt vời phải không? Với cây đàn ấy, thần luyện được những ngón thần kỳ! Bệ hạ có biết tại làm sao không?
!
... Ấy là nhờ thần đàn thật khéo!

Chết rồi! Cái ống sáo? Có lẽ lúc nãy tên lái buôn đánh rơi...
Mong sao nó đừng quay lại!...
Như thế êm dương và êm tai hơn...
Còn bệ hạ! Bệ hạ thấy thế nào... ?
Ái...
Gì thế? Bệ hạ ngã à?
Bệ hạ có sao không?
Không, không sao cả...
Ê này, buông ta ra! Ta không muốn đứng lên: Nằm như thế này mới thích.
?
?
Nhưng... chẳng lẽ bệ hạ cứ nằm dài dưới đất!...
Tại sao không, nằm thế này... thích lắm chứ!
Ta còn định nằm ngủ ở đây một lát! ... Ở này Biệt Luỹt! Khanh đi lấy cho ta cái gối...
Được rồi, để thần đi lấy...
KHÔNG! Này, đi đâu thế? Ta cú sai khanh đâu, ta sai Biệt Luỹt cơ mà!...
Nhưng tại sao lại đặc cách sai thần...
Ấy... là tại ta thích thế. Hê... Hê... Vậy khanh làm ơn... đi nhanh cho ta...
!
Tội nghiệp nhà vua! Mà ngài lại còn nhảy nhót gì với ta nữa kia?!
Không xong! Ông ấy lắm cắm quá đi rồi!...

Ái dà... Nó đi rồi! Nhanh lên! Giúp ta đứng dậy!
A... Bệ hạ không muốn nằm ngủ nữa?
Đừng có nói bậy nào! Chỗ này mà nằm ngủ thế nào được!
Thế nhưng vừa rồi...
Vừa rồi là có Biệt Luýt nó đứng đấy! Khanh nhìn cái mõm mà ta phải nằm đè lên thì biết!...
Ống sáo? Ở đâu ra vậy?
Có lẽ cũng tên lãi buôn qui quái kia! Đưa cho ta, ta bẻ vứt đi, kẻo nó quay lại thì rắc rối!...
Nên đem đốt đi thì hơn. Vì nó có thể nhặt rồi đem sửa lại
Khanh nói đúng! Nào, ta đem đốt nó ngay trong lò sưởi phòng của ta
Khanh đưa đây.
Thế là xong! Thoát nợ!...
DONG DONG DONG
A... Chuông báo giờ ăn!
Nào đi ăn! Bao nhiêu chuyện xảy ra làm ta cảm thấy đói.
Bệ hạ! Lại xem! Nhìn dưới sân kìa!
Họ giỡn mặt với tớ sao chớ?!

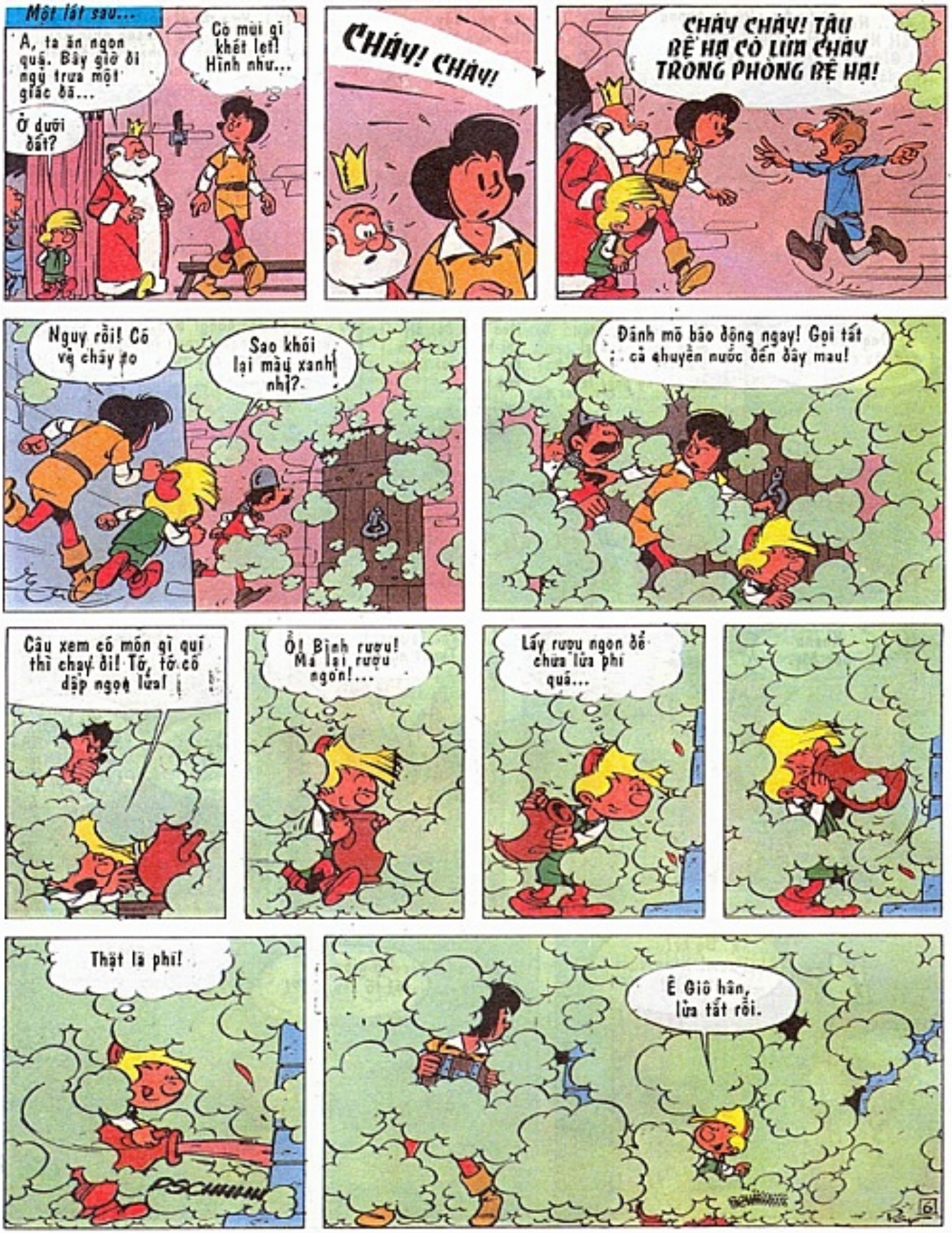
Một lát sau...
A, ta ăn ngon quá. Bây giờ đi ngủ trưa một giấc đã...
Ở dưới đất?
Có mùi gì khét lẹt! Hình như...
CHÁY! CHÁY!
CHÁY CHÁY! TÀU BỆ HẠ CÓ LỬA CHÁY TRONG PHÒNG BỆ HẠ!
Nguy rồi! Có vẻ cháy to
Sao khói lại màu xanh nhỉ?
Đánh mõ báo động ngay! Gọi tất cả thuyền nước đến đây mau!
Cầu xem có món gì quí thì chạy đi! Tớ, tớ cố dập ngọn lửa!
Ồ! Bình rượu! Mà lại rượu ngon!...
Lấy rượu ngon để chữa lửa phí quá...
Thật là phí!
PSCHHHHH
Ê Giô hân, lửa tắt rồi.

Thôi, không cần nữa! Lửa tắt rồi! Không trầm trọng lắm.
Không trầm trọng à? Thế nào? Sao khói nhiều thế?

Vâng! Thật không hiểu ra sao cả! Chẳng cháy môn gì cả. Chỉ có lửa trong lò sưởi mà không nhiều, vì Biệt luỹt chỉ lấy vò rượu tưới qua là tắt ngay. Nhưng tại sao khói lại mầu xanh. Thần thắc mắc không biết...

Ồ! LẠ QUÁ!
Lại gì nữa?

Xem đây! Tớ nhặt được trong lò sưởi!
CÁI ỐNG SÁO!
!
!?

Lạ thật! Nó nằm giữa đống củi thế mà không cháy!
Cho tớ xem!...

Tớ không biết cái đứa ngốc nào lại ném cái ống sáo này vào lửa? Chắc hẳn điên! Đưa đây!
Hùm!!

Này, cậu có thấy không? Chỉ có sáu lỗ. Ống sáo gì mà lạ thế!
Chính cái này đây!

Hai người đứng nghiêm chỉnh lại. Tớ sẽ thổi cho nghe một khúc tuyệt vời...
Ai...

?
PFFFOUT

Ơ... Tớ xin lỗi nhé! Trong ống sáo có một tí lọ than!... Tại lửa cháy lúc nãy... Ơ... ơ...

BIỆT LUÝT! ĐƯA NGAY CÁI ỐNG SÁO ẤY ĐÂY!

Thế là hỏng! ... Khanh có chắc đó là cái ống ta ném vào lửa lúc nãy không?
Chắc chắn như thế!

Không hiểu tại sao nó lại không bị cháy! Mặc dù là nó bị vứt trong lửa rất lâu, suốt cả bữa ăn.

Ta cũng chẳng hiểu!... Thật là phép ma!
Thần cũng phải đến tin như thế
?

Trong phòng của Biệt Luýt
Xong rồi! Bây giờ thì sạch lắm!

Hay quá! Tớ phải thổi ngay cho ai nghe một khúc! A... vừa vặn có ông thị thần!

Này, ông nghe này. Tôi thổi cho ông nghe một điệu sáo...
Hả? Ơ... một điệu ngắn thôi nhé! Tôi bận cộn lắm!

?

Ê... Gì thế này??
?

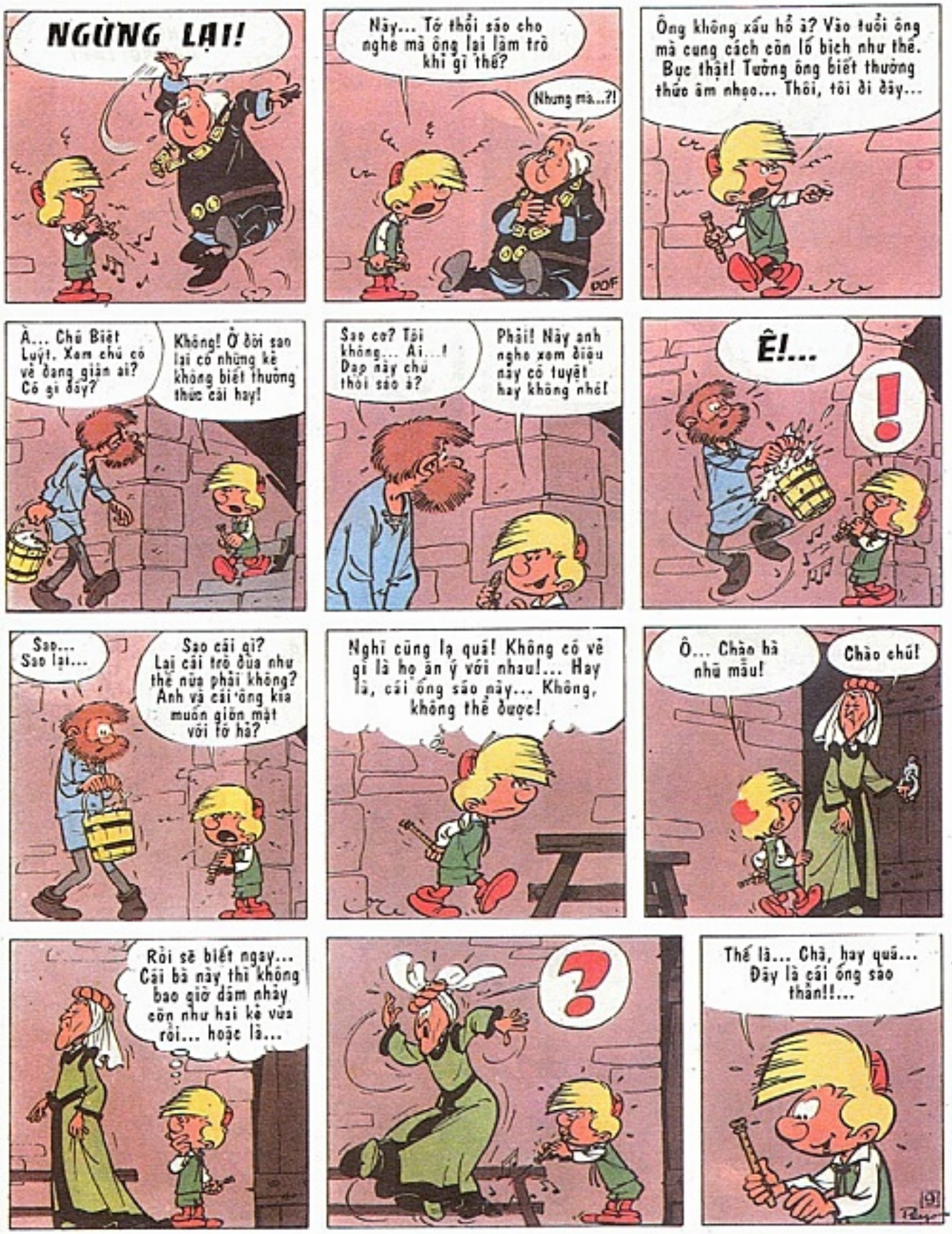
NGỪNG LẠI!
Này... Tớ thổi sáo cho nghe mà ông lại làm trò khỉ gì thế?
Nhưng mà...?!
Ông không xấu hổ à? Vào tuổi ông mà cung cách còn lố bịch như thế. Bục thật! Tưởng ông biết thưởng thức âm nhạc... Thôi, tôi đi đây...
À... Chú Biệt Luýt. Xem chú có vẻ đang giận ai? Có gì đây?
Không! Ở đời sao lại có những kẻ không biết thưởng thức cái hay!
Sao cơ? Tôi không... Ai...! Dạp này chú thổi sáo à?
Phải! Này anh nghe xem điệu này có tuyệt hay không nhé!
Ê!...
!
Sao... Sao lại...
Sao cái gì? Lại cái trò đùa như thế nữa phải không? Anh và cái ông kia muốn giỡn mặt với tớ hả?
Nghĩ cũng lạ quá! Không có vẻ gì là họ ăn ý với nhau!... Hay là, cái ống sáo này... Không, không thể được!
Ô... Chào hà nhũ mẫu!
Chào chú!
Rồi sẽ biết ngay... Cái bà này thì không bao giờ dám nhảy cỡn như hai kẻ vừa rồi... hoặc là...
?
Thế là... Chà, hay quá... Đây là cái ống sáo thần!!...

Tại sao... ta...??
Bà đã thấy chưa? Đây là cái sáo thần!! Lúc nào tôi thổi lên là ai cũng phải nhảy múa! Đây bà xem kỹ này...

NGỪNG... NGỪNG LẠI!

Đạo tặc! Đồ vô loại! Ta mách bệ hạ cho xem...
Hi... Hi... Hi... Vui thật, có cái sáo này to se có làm trò vui...

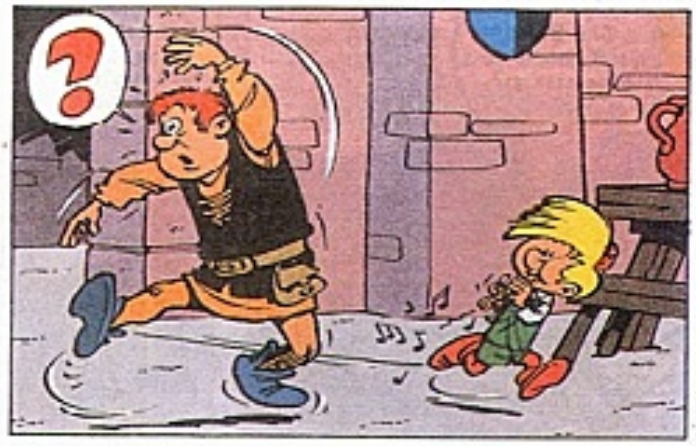
?

Ê?

HA... HA... HA...
Thích quá!

À! Bọn lính đi đổi phiên gác! Nào... xem này...

?
?
?

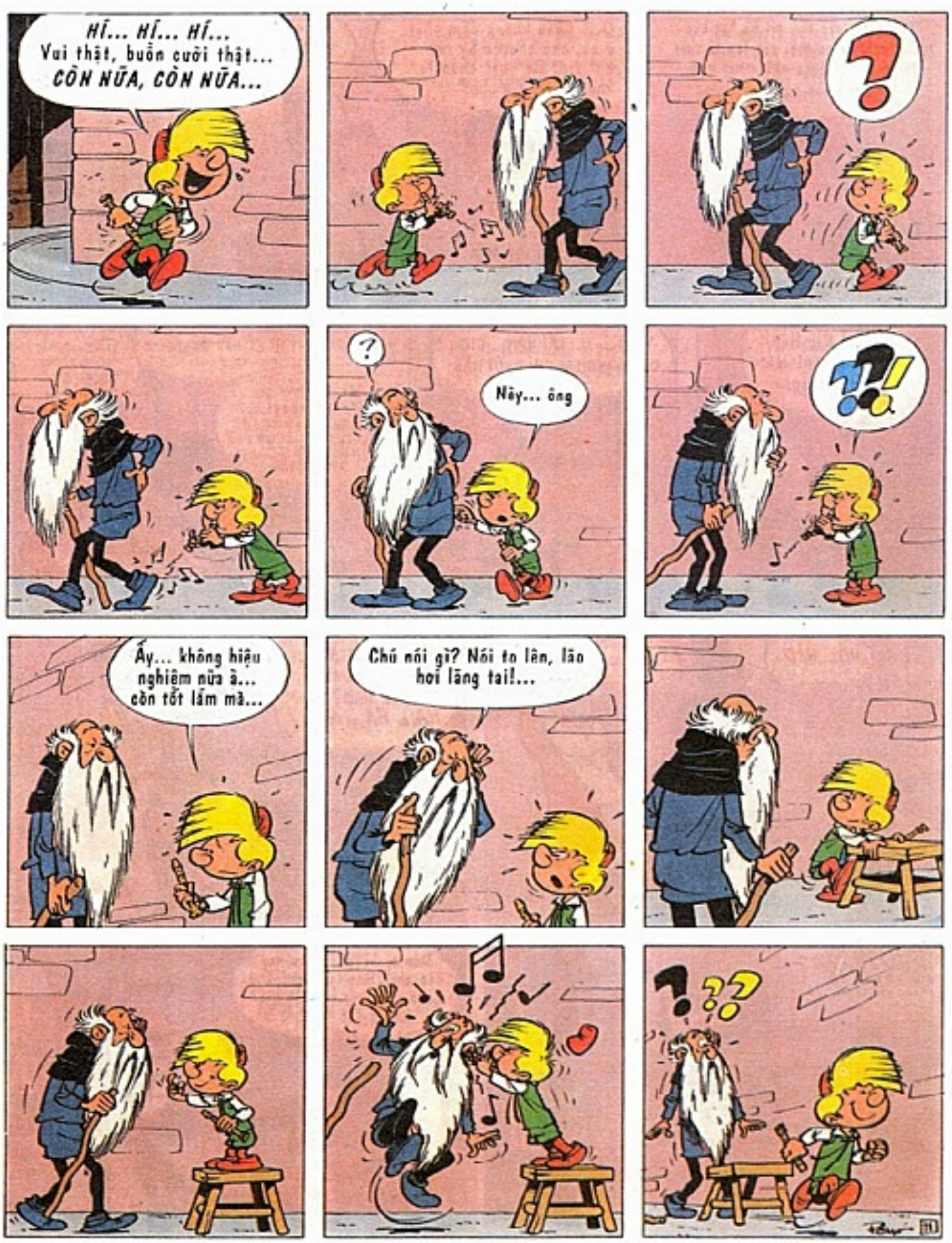
HÍ... HÍ... HÍ...
Vui thật, buồn cười thật...
CÒN NỮA, CÒN NỮA...
?
?
Này... ông
?!!
Ấy... không hiệu nghiệm nữa à... còn tốt lắm mà...
Chú nói gì? Nói to lên, lão hơi lãng tai!...
???

Thần thiếp xin thề với bệ hạ! Lúc thằng quái ấy nó thổi sáo lên là thần thiếp bị bắt buộc phải nhảy múa không thể nào dừng lại được.

Ơ... Cháu không dám phật ý bà, chứ chuyện ấy rất khó tin. Bà chắc chắn là không nằm mơ chứ?
Có muốn bảo là ta điên thì chứ cứ nói phắt ra...

Bệ hạ! Giờ Hàn! Cái ống cán! Nó là sáo thần!

Ý... Ý... Ý... LẠI HẮN... CHẠY ĐI KHÔNG LẠI CHẾT VỚI HẮN!

Này, lại chuyện gì nữa đây?
Thật mà... Thổi nó lên ai cũng nhảy!... Cậu không tin? Cậu muốn chứng minh? Được! Chờ đấy!...
Bà ấy già thế mà chạy cũng khỏe...

HÔ... HÊ!?
Ê...

HÍ... HÍ... HÍ...
Bây giờ đã chịu tin chưa?
HA... HA... HA...

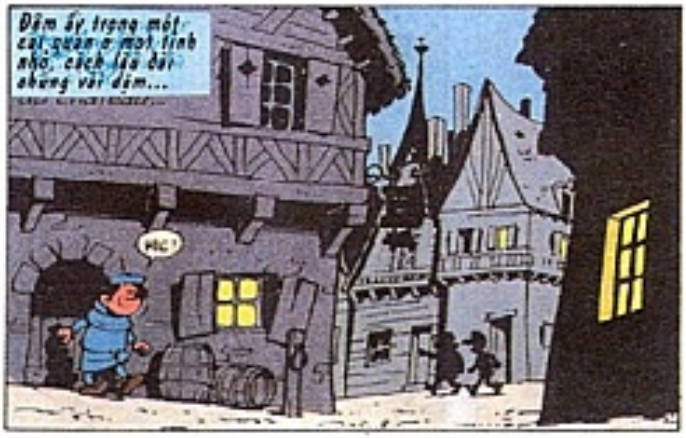
Đêm ấy, trong một cái quán ở một tỉnh nhỏ, cách lâu đài không xa đâm...
HÍ!

Đàn tỳ bà? Kèn tàu hay đàn nhị? Bác cứ chọn! Thứ nào cũng tốt cả. Mà giá không đắt tiền!...

Bác trông cái tỳ bà này xem! Quí lắm, đáng tiền lắm đấy! Chỉ bán cho bác mười xu thôi!...
Tôi lại thích cái gì ít rắc rối một tí, cái ống sáo chẳng hạn...

Ống sáo hả? Bác may mắn đấy nhé! Vừa vặn tôi có một cái đẹp lắm, mà lại rẻ... Chờ chút... Để tôi lấy bác xem.

Lạ quá! Đâu rồi nhỉ qui thật... Tôi đánh mất đâu rồi!!...

Uổng quá. Cái ống sáo độc nhất vô nhị, chỉ phải một khuyết điểm nhỏ là nó chỉ có sáu lỗ thôi!

Thế bác lấy cái trống vậy nhé! Tôi xin...
NÀY... CHỦ QUÁN ĐÂU! MANG RƯỢU RA ĐÂY!
Có ngay...

Này, anh có một cái ống sáo có sáu lỗ phải không?
Đúng, nhưng rối quá, tôi đánh mất rồi. Ngài hỏi chi vậy?

Ta thích những thứ đồ vật lạ. Thế anh đã đánh mất ở đâu?
Xem nào!... A đúng rồi... Có lẽ trong lâu đài nhà vua. Lúc ấy nhà vua bảo tôi phải dọn hàng đi ngay nơi khác, trong lúc hấp tấp có lẽ tôi đã đánh rơi.

Lâu đài nhà vua? A!...A... Thế cái ống sáo ấy, anh mua lại của ai?
Ơ... Tôi nhặt được tại nhà của một lão phù thủy. Dân làng vừa thiêu rụi nhà của lão ấy!...

Chỉ còn lại mấy cái xà nhà đã cháy thành than. Thình lình trong đống tro có luồng khói màu xanh bốc lên. Phải, xanh màu lá mạ! Thấy lạ tôi đến gần để xem thì thấy có cái ống sáo còn nguyên vẹn. Thứ gì cũng cháy cả, trừ cái ống sáo. Lạ thật! Phải không?

Nếu bác muốn mua món khác, tôi có mấy món cũng đẹp lắm và giá rẻ...
Không, cảm ơn. Chào anh nhé!

Này chủ quán! Ngày mai, lúc rạng đông bác thắng ngựa cho ta và chỉ cho ta đường đi đến lâu đài nhà vua!...

Sáng hôm sau...

Ba phát trúng được hai! Cách năm mươi bước cũng không tệ lắm!...

Mũi này sẽ đúng giữa đích. Cậu xem nào!

A... SAO THẾ?

Đừng thổi sáo nữa đi! Đùa vừa vừa...
Thì không vui, phải đùa nhiều nhiều mới tốt. HA... HA... HA...

QUÂÂÂH!
?
?

Tôi rất tiếc...
Rất tiếc à? Có muốn ta cho một trận rất tiếc!
Hê... Hê, mà đúng giữa "đít" thật!

Ta sẽ cho một trận để mà nhớ đời đừng bắn cần như thế nữa.
Hê... Từ từ chứ...

Này, chú bé, lễ độ một tí nhé, không thì ta lại cho thêm vào mông mấy cái tên nữa để hóa thành con nhím đấy!...

À, thằng này, ta sẽ xé xác mày ra...
Xé xác à? Để rồi xem. Giô Hân, cậu bịt tai lại đi!

...Ê
CỨU TÔI VỚI...
NGỪNG LẠI!
NGỪ...NG LẠI...!
Ã, hắn còn thở! Không biết hắn có sao không?
Tớ không biết! Cậu xem, hắn đổ mồ hôi như tắm.
Theo tớ là tại cậu bắt hắn nhảy lâu quá nên hắn ngất xỉu luôn.
Nhưng tớ chỉ thổi có mấy điệu. Lực lưỡng như hắn dù có nhảy hàng giờ cũng chẳng sao!
Đúng! Nhưng với cái sáo thần thì khác!
Cậu nghĩ như thế à? Thế thì chỉ cần thổi lâu hơn một tí là đủ làm cho người ta chết ngất? Nếu thế thì hay quá!
Ê NÀY! HAI CHÀNG KIA?
Sắp đến lâu đài nhà vua chưa vậy?

Ồ! Chưa! Bác cứ đi thẳng! Sang phía bên kia đồi thì thấy tháp canh của lâu đài.
Được rồi. Cám ơn nhé!
Còn người kia bị gì thế? Chết rồi à?
Không, bác không phải bận tâm.. ơ... Hắn chỉ ngất đi thôi!... Không có gì trầm trọng!...
A, thế thì tốt. Thôi chào nhé!
Ê, hắn tỉnh lại rồi!
Liệu hắn còn nổi giận không nhỉ?
Hơ... ơ!
Để xem, giúp tớ nâng hắn lên.
Không được đâu! Tớ con phải thủ thế, lỡ bất ngờ hắn đánh nữa thì con đời phó.
Coi chừng đấy! Bây giờ thì phải ngoan, nếu không tôi lại thổi thêm cho một điệu nữa là chết. Hiểu chưa?
AAAAH!
CỨU TÔI! CÓ HAI THẰNG PHÙ THỦY!...
Ê, hắn chạy mang theo cả mũi tên của cậu. ĐỒ ĂN CẮP!
Mặc kệ, ta quay về lâu đài thôi!
Chuyện gì thế? Cậu có vẻ lo nghĩ!...
Phải! Tớ có cảm tưởng là cái sao qui quái này sẽ gây ra nhiều rắc rối!

HAI THẰNG PHÙ THỦY!
?
CHẠY TRỐN MAU
A... Anh chàng nằm chết ngất lúc nay!
Trốn mau! Có hai thằng phù thủy đằng kia!
Này... Chuyện như thế nào? Cái gì xảy ra vậy?
Chúng làm phép hại tôi bằng cái ống sáo...
Cái gì? Bằng cái ống sáo? Ống sáo có sáu lỗ phải không?
Bậc tượng tôi còn đứng đây để xem cái ống sáo có bao nhiêu lỗ nữa à?
Chỉ biết là nghe tiếng sáo tôi nhảy múa như điên, rồi mệt quá tôi ngất đi.
Chúng là phù thủy, phù thủy đấy!
À, thế thì may quá. Hai tên kia đang giữ ống sáo!
Lúc ấy ở phía bên kia đồi...
La thật! Tớ có cảm giác có ai rình mình từ nãy giờ.

Tớ có thấy ai đâu!... Cậu chỉ ảo tưởng thôi!
Cũng có thể...

Nhưng Giô Hân không lầm. Một cặp mắt bé tí từ sau vòm lá đang theo dõi Giô Hân và Biệt Luật.

Này! Cậu nhìn về phía kia chỗ ghềnh đá! Hình như là cái bác hồi đường lúc nãy!

Ê, hắn gọi chúng mình!
NÀY CÁC CẬU!

Có việc gì hả bác?
Một sự rủi ro! Lúc đi qua đây tôi bị cơn gió thổi bay chiếc mũ!...

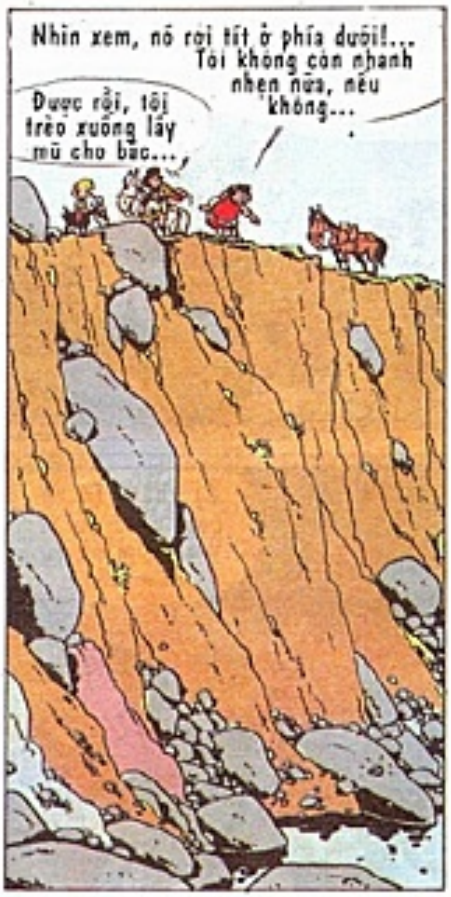
Nhìn xem, nó rơi tít ở phía dưới!... Tôi không còn nhanh nhẹn nữa, nếu không...
Được rồi, tôi trèo xuống lấy mũ cho bác...

Cẩn thận đấy! Đừng vì cái mũ mà để bị gãy chân nhé! Cậu nghe tớ nói không?

Ông sáo kia rồi! Hai... bốn... sáu lỗ! Đúng là nó!
Bước sang bên phải, dễ trèo hơn!... Không phải tả bảo BÊN PHẢI!... Ơ... ơ... Nghĩa là bên trái của cậu.

Cẩn thận! Phải thừa lúc tên kia còn bận trèo dưới đó.
Nhặt được rồi à? Tốt... Lúc trèo bên phải cẩn thận đấy...

... có những tảng đá bị long ra. Nó mà rơi vào đầu là nguy lắm!

!
Chậc!... May mà có tớ... Nếu không thì không biết cậu sẽ xoay xở thế nào!...

PAF
AAAAAAAAAH!
?

CỨU TÔI!
BOUM

TÔI CHẾT MẤT...
!

PLOUF

CỨU... CỨU TÔI! TÔI KHÔNG BIẾT BƠI!
PLOUCH
PLACH

Ráng lên! Tôi xuống ngay

NHANH LÊN, tôi chết mất!
PLACH
POC

PLITCH
BLUB
BLUB
BLUB

Ái chà... không khéo lại chết đuối cả hai! Còn tớ thì có thể ngã vỡ mặt ra, bao nhiêu rắc rối chỉ vì cái mũ qui quái!... A, họ kia rồi!...

Đợi đấy! Tớ giúp cho một tay!

Bây giờ thì bác thoát nạn rồi! Có thương tích gì không?
Ơ... Hình như không có!
Chuyện gì thế? Làm gì mà bác bay đi như chim thế?

Tại con dê của anh! Con quái ấy nó húc tôi...
Nó húc bác à?

Nó điên à? À... tôi sẽ trị nó ngay!
Bây giờ còn phải trèo lên, bác liệu trèo nổi không?

Trèo à? Cao quá! Ôi... Không, tôi e là không trèo nổi!

Nếu thế bác ngồi đợi đây với Biệt Luỹt, tôi về lâu đài gọi thêm cứu viện! Vài tên lính với đoạn dây là lôi được bác lên ngay!

À này Giô Hân! Lên đến trên ấy cậu cầm luôn cái ống sáo! Tớ bỏ quên trên ấy!
!

Hơ... Khoan! Nghĩ kỹ ta thấy nên cố trèo xem sao! Anh giúp ta thì có lẽ trèo được
À... Được, nào ta trèo!

Cũng chưa đến nỗi hỏng việc!

Trong lúc ấy, trên miệng vực, nấp sau một tảng đá lớn...
Đằng kia...
Ra lấy đi!

Chúc xì trum!

?

HÊ!

Ái...
PAF

Sắp được rồi đấy! Đẩy tôi thêm tí nữa!
Ái...

Cái ống sáo! Được rồi! Ha...Ha...Ha...

CỨU TÔI! LẠI CON DÊ ĐỐ NỮA!
Hê!
Này Bi-kết, chờ tao đấy!

Này... này... mày có để yên bác ấy không? Bác ấy làm gì mày?

Be... be...
Không có nhưng mà gì cả. Mày hư lắm, tao xấu hổ vì mày. Cút đi!

Bác bỏ qua chuyện ấy đi, à bác... Bác gì nhỉ?
Tên tôi là Tốt-xác
Lại hỏng...
Tao phạt mày không được ăn bắp cải trong tâm hồm! Ơ... ờ... Được rồi, cho mày đi, tao vẫn cứ phạt. Đồ xấu nết...

Nhưng công việc không phải chỉ hòng đối với Tốt-xác mà còn hòng với bệ khác nữa...

Sau đó, trong lâu đài...

Chào anh!
Hả?... Ơ... À!... Bác đấy ư?

Ấy... Nó không có cái ống sáo!
Tôi nghe nhiều người khen ngợi anh lắm đấy!
Khen tôi à? Thiệt không vậy?

Chắc chắn chứ! Người ta bảo là anh thông minh, cường tráng, dũng cảm, siêng năng...
Ồ, họ hơi phóng đại đấy! Nhưng mà cũng đúng chút chút...

Họ còn bảo anh thích nghệ thuật, chẳng hạn như thích âm nhạc.
Ồ, cái đó thì đúng! Nhất là lúc tối đánh đàn! Còn bác? Bác thích âm nhạc không?

Tôi thích lắm chứ, say mê là đằng khác. Tôi không thể sống thiếu âm nhạc. Thế anh cũng chơi nhạc chứ?
Tất nhiên rồi, bác có muốn nghe không?

Thế thì còn gì bằng!
Bác chờ tôi một lát. Tôi đi lấy nhạc khí rồi quay lại ngay!

Được rồi! Chạy đi lấy cho ta cái ống sáo! Nhanh lên! Ha... Ha... Ha... thằng ngốc...

Lần này thì con dê không có đây để che chở chú mày!

Cẩn thận, nó đây rồi!

Đây, tôi sẽ đây rồi sẽ đánh cho bác nghe bản hiệp sĩ quê.
22

Hai giờ sau...
TOT MON SERVI-ICE ME DEVEZ, HUI, SI VOS PLAIST, LE ME RENDEZ.
Hay quá hén! Tôi hát cho bác nghe bản nữa nha?
THÔI, THÔI ! Hay lắm, tuyệt diệu lắm, ơ... nhưng chúng ta hãy để dành cho lúc khác đi!
Nhưng có lẽ ngoài đàn ra anh còn biết chơi thứ khác nữa chứ, phải không? Lúc nãy hình như anh có cái ống sáo!...
Đúng thế! Có điều là tôi phải nói trước cho bác nghe là ông sáo ấy không như các ông sáo khác.
Nó là sáo thần! Khi thổi lên là mọi người đều nhảy múa, có muốn cưỡng lại, cũng không được!
Hi.....Ha... Ha... Chuyện của anh rất khó tin! Ông sáo thần? Làm gì có ông sáo thần!
Bác không tin ư? Được rồi, bác đi theo tôi! Tôi cả cho bác thấy là có sáo thần hay không?
Phen này thì thành công!
Lúc ấy bác có nhảy múa đến là người thì bác chớ trách tôi nhé! Chính bác muốn đấy thôi!
DONG
Gì thế? Cái gì thế?
Ồ, nghe kìa!
DONGDILONG DONGDILONG DONG !
HOAN HÔ!... Chuông báo hiệu bữa ăn! Ta đi ăn, nhanh đi!...
Thế này thì không biết đến ngày nào mới lấy được cái ống sáo ấy đây!

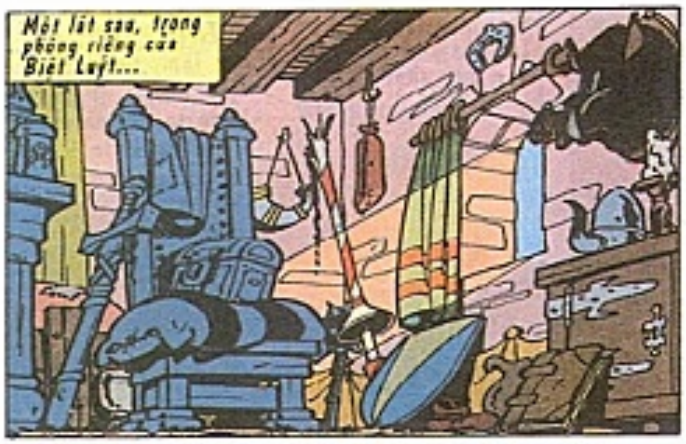
Một lát sau, trong phòng riêng của Biết Luật...

Nhè nhẹ chứ!
Suyt!

Lấy được chưa?
Được rồi!

Tớ không biết cậu không thích bác ta vì điều gì?
Coi chừng!
Chà... chà xì trum thật!
CLAP

Tớ thấy cái bác Tốt-xác ấy cũng hiền lành, khá ái!
Hừm... Tớ cũng chẳng biết nhưng tớ cảm thấy bác ta có vẻ không tin cậy được.

Cậu chỉ tưởng tượng!... Đánh với tớ ván cờ rồi hãy đi ngủ!
Ồ thôi! Cậu hay ăn gian lắm, và lại tớ cũng buồn ngủ rồi! Thôi, chúc ngủ ngon!

Tớ mà ăn gian à? Dám trắng trợn bảo tớ thế à? Mà giá không ăn gian thì đánh cao lại hẳn!

Lạ thật? Ai xê cái mũ đi nơi khác thế này?!...
Ái!
Ái!

TOC TOC TOC
Vào đi!

Tôi đây! Đến chúc anh ngủ ngon!... Chỉ có mình anh thôi à?
Phải! Bác vào chơi!

À... à... Cái ống sáo trứ danh đấy phải không?
Phải! Đúng nó đấy!

Anh bảo là nếu ta thổi sáo ấy lên thì anh sẽ nhảy như điên phải không?
Phải! Nhưng chính tôi chơi, còn bác thì nhảy chứ! Đây, bác xem.
Ê, Ê... THÔI... ĐỦ RỒI
Ha...Ha...Ha... Bây giờ bác đã tin chưa?
Hu... phì!... Vâng... lạ lùng quá!...
Bây giờ anh cho tôi thử xem sao! Thử một tí thôi! Để xem anh có nhảy như tôi không! Anh cho tôi thử nhé!
Ơ... nghĩa là... tôi không thích rồi cái ống sáo...
Tôi hiểu rồi! Anh không tin tôi chứ gì? Không, anh đừng chối, tôi đã thấy rõ, tôi buồn quá, híc! Tôi cứ tưởng tôi tìm được người bạn chân tình, híc!... Mà thôi đừng nói đến chuyện ấy nữa...
Thôi, bác đừng khóc! Đây, ống sáo đây! Nhưng bác hứa là lúc nào tôi bảo thôi thì bác phải thôi ngay!...
Tôi thề với anh!
Sáng hôm sau...
Bác ấy đi hồi đêm! Chính tôi trông thấy, lúc ấy tôi gác ở chỗ cầu rút.
Lạ thật! Sao lại đi gấp như thế!... Mà có lẽ bác ta có bảo cho Biệt Luỹt biết. Để tôi vào hỏi hắn xem!...
Chắc chắn là cu cậu lười như quỉ ấy còn đang ngáy khò khò.
!
Mmmblm! Blmg lmmbm glm!!!...

QUÂN XỎ LÁ, QUÂN ĂN CẮP, QUÂN CƯỚP GIỰT
Ồ, ăn nói gì mà đáng sợ...
ĐỨA CHẾT BĂM, THẰNG MẶT DẦY, ĐỒ BA QUEI
CỨU TA VỚI!
Này...!? Biệt Lượt!...
MI ĐÂU RỒI, THẰNG ĐỂU, TA GIẾT MI !
MI ĐÃ CHO TA MÚA, THÌ TA CŨNG SẼ CHO MI MÚA...
?!
... TA SẼ TREO CỔ MI!
QUÂN KHỐN KIẾP, TA BĂM MI RA TRĂM MẢNH...
Ơ... nhưng... lão có làm gì đâu...
Chuyện gì thế? Chuyện gì mà ầm ầm như thế?
TA SẼ CẮT MI RA TỪNG KHÚC... NHƯ XÚC XÍCH!
À bệ hạ, bệ hạ đến thật đúng lúc! Thần xin bệ hạ xử cho! Quân ăn cắp nó lấy mất cái ống sáo của thần rồi!
A... a... thế thì hay quá! Như vậy từ nay ta sẽ được yên!
!

Nhưng... nhưng bệ hạ phải bắt tên ăn cắp... phải treo cổ nó lên...
Ừ, phải! Ừ, phải!
À cậu đây rồi. Chuyện gì xảy ra vậy?

Cái thằng Tốt-xấc! Nó ăn cắp cái ống sáo! Đêm qua nó xin tớ cho nó thổi một lát, hứa với tớ là lúc nào tớ bảo thôi thì sẽ thôi ngay. Ấy thế mà lúc tớ bảo "thôi" thì nó cứ thổi, làm tớ nhảy múa đến bị ngất đi. Lúc tỉnh lại thì Tốt-xấc đã biến đâng nào, ống sáo cũng mất. Tớ bị trói gô lại và bị nhét giẻ vào mồm.

À, thế là tớ hiểu tại sao hắn bỏ trốn lúc chập tối!...
Yên chí! Chẳng chóng thì chầy cũng bắt được hắn. Có gì mà ghê gớm lắm đâu!...

Bẩm bệ hạ, có chứ! Cái ống sáo ấy nếu ta thổi lâu thì mọi người sẽ bị ngất. Bệ hạ thử tưởng tượng nếu Tốt-xấc lợi dụng ống sáo thần để làm điều phi pháp!...

Trong tình thế này mà ta cứ bàn luận mãi cho mất thời giờ. Phải đuổi theo hắn ngay.

Cậu làm thế nào tìm hắn? Chúng ta không biết hắn đã đi ngả nào!
Tớ không cần! Ta cứ đi khắp nơi, đến lúc nào tìm được mới thôi!...

Điều đó hoàn toàn là may rủi thôi.
Phải vậy thôi, vì không còn cách nào khác. Cậu bảo thằng ngựa đi.

Vài giây sau...
À! Hắn bảo là hắn thích nhạc, tớ sẽ soạn cho hắn một bài nhạc cầu hồn!

Suốt ba tuần lễ, Giô Hân và Biệt Luỹt đi khắp nơi, gặp ai họ cũng hỏi thăm...

Từ những lãnh chúa...

Đến những dân nghèo...

Đến tỉnh nào, làng nào, xóm nào cũng hỏi kỹ dân chúng địa phương và mặc dù Biệt Luỹt đã mô tả chân dung Tốt-xác một cách tỉ mỉ...

Đâu đâu người ta cũng đều trả lời... không ai trông thấy Tốt-xác đâu cả.

Tinh thần của cả hai bắt đầu xuống thấp.

Bỗng nhiên, trong lúc tưởng hoàn toàn thất vọng thì...

Một tháng sau...
Vẫn không có gì!... Tớ thú thật là tớ hết hi vọng tìm thấy lão Tốt-xấc.
Hơ... Tớ cũng thế!... A! Có quán trọ đằng kia.

Theo tớ thì có lẽ hắn đã bỏ đi xứ khác! Có lẽ hắn đang ở một chỗ cách xa hàng trăm dặm biết đâu được!
Rất có thể như thế...

Nếu thế, ta nên bỏ cuộc cho xong! Ta quay về lâu đài, cậu nghĩ sao?
Phải, cậu nói đúng! Tìm kiếm mãi cũng vô ích!

À, mà sao trong quán xem như không ai ngó ngàng gì đến chúng ta vậy?
Ừ nhỉ! Này! Mang thức ăn ra đây!... Chủ quán đâu rồi?... Sao chẳng có ai vậy!

TÔI ĐÓI LẮM RỒI
CHỦ QUÁN ĐÂU!

Quán hàng gì mà kỳ cục thế!... Phải có người chứ! Nếu không tại sao cửa quán vẫn mở?...

Ồ... GIÔ HẮN VÀO MAU!

Chuyện gì thế? O...

Ồ... cảm ơn... Chuyện kỳ quái! Thật không thể nào tin được!... Thế này nhé! Có một ông khách đến trọ ở đây được gần một tháng! Thỉnh thoảng hắn ta đi đâu độ một, hai ngày... nhiều khi lâu hơn... hắn ta bảo là đi xem xét dân tình...

Nhưng lúc sáng nay hắn ta bảo tôi: "Bây giờ thì có thể ra tay rồi đấy. Bác là khách hàng đầu tiên..." Nói xong hắn lấy một cái ống sáo và thổi lên. Thế là tôi nhảy múa như là...

À, THẾ À? Một tên đầy đà, da ngăm đen, có râu quai nón phải không? Tên hắn là gì? Hắn có cho bác biết tên không?
Hơ... có! Hắn tên là Tốt-xấc.

Trong lúc ấy, cách quán trọ chừng mấy dặm, trong một tiền ảnh.
Hôôôw!

Xem nào! Ta đến viếng ông chưởng khế, lão cầm đồ cho vay và lão thợ kim hoàn! Còn lại thì không đáng chú ý! Nào, bắt đầu từ ông chưởng khế!

TAC
TAC
TAC

Bác muốn gì?
Ta muốn gặp ông chưởng khế!
Đợi một lát

Ông chưởng khế đi vắng!
Ho! Tiếc thật! Tôi mang đến một trăm đồng tiền vàng đấy...

A! Thế thì mời bác vào! Hình như ông ấy vừa về đến.

AH!
HO!
HÉ?
Hiiiiiii
BOUM

Bây giờ đến lão cầm đồ!

Được rồi! Tôi ra đây!

HÉ?
HA!
HOU!
À MOI!
BOUM

Lão ta cũng buồng thật! À, chỉ còn lão thợ kim hoàn nữa thôi!

Ngài định xem nữ trang?
Phải, nhưng mang hết ra đây nhé!

Thế là xong! Chẳng tốn sức một tí nào! Ha... Ha... Ha...! Cái ông cao tuyệt diệu thật!
À phải rồi! Người mà hai ngài nói tôi vừa trông thấy hắn đi vào nhà ông thợ kim hoàn! Đằng kia! Cái nhà ở góc phố.

... Có tiếng vó ngựa! Nên cẩn thận thủ cẩn cái ống sáo trên tay!... Biết đâu đấy!...
!
HẮN KIA RỒI! TÊN ĂN CƯỚP! TRẢ ỐNG SÁO CHO TA NGAY!
NẾU KHÔNG TA ... ÁI!
HÊ!
?
MI KHÔNG... ÚI... THOÁT KHỎI... TAY TA ĐÂU!
?
MI SẼ ĐỀN TỘI... GẤP TRĂM LẦN NHƯ THẾ NÀY ĐỪNG HỒNG...
Ái dà... Suýt nữa thì nguy!... Bây giờ ta làm thế nào với hai đứa này?... Nếu bỏ chúng ở đây chúng sẽ làm hỏng cả kế hoạch! Mặc kệ... ta mang chúng theo!
Nào! Lên đường thôi! Mất nhiều thì giờ lắm rồi!...
KÌA, CHÍNH HẮN ĐÓ!... BẮT LẤY HẮN!
!

THẰNG ĂN CƯỚP!
Chết! Lão chưởng khế... Lão mở được dây trói rồi ấ?!...

Giết nó!
Hàng đi!
Tiến lên!
TREO CỔ NÓ LÊN!
Ăn cắp!

OH?
EH!
AÏE!
AH!
OUCH!

Cứu tôi với!
Má ơi!
Cứu tôi!
Ái!
Ngừng lại!
A... A!
Ui da!

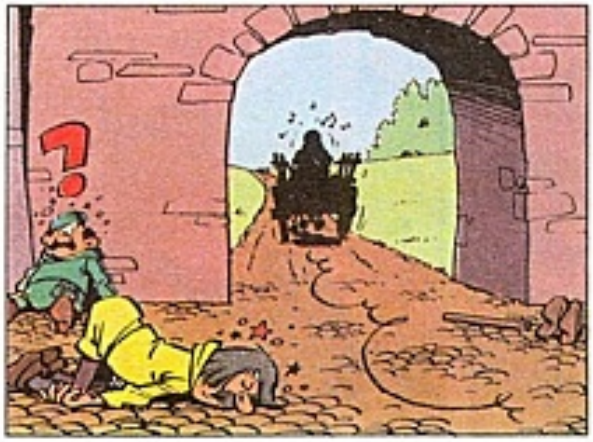

Xì trum...

Ê... chúng mình... ở đâu vậy?
A... tỉnh lại rồi ấ?

Thế là hai chú mày cũng tìm được ta! Hay đấy! Cũng kiên nhẫn đấy chứ!
Mi ẩn trốn suốt một tháng để chúng ta tưởng là mi đã rời khỏi miền này phải không?

Phải, vì cô ấy mà cũng vì nhiều cớ khác nữa! Trước hết ta mất nhiều thì giờ để tìm cho được một con ngựa điếc. Sau đó lại phải cải trang và đi khắp các tỉnh trong vùng để đó xem những ai giàu có! Có như thế công việc mới được nhanh chóng và khi gia chủ tỉnh lại và hoàn hồn thì ta đã cao bay xa chạy và... giàu to rồi. Ha... ha... ha!

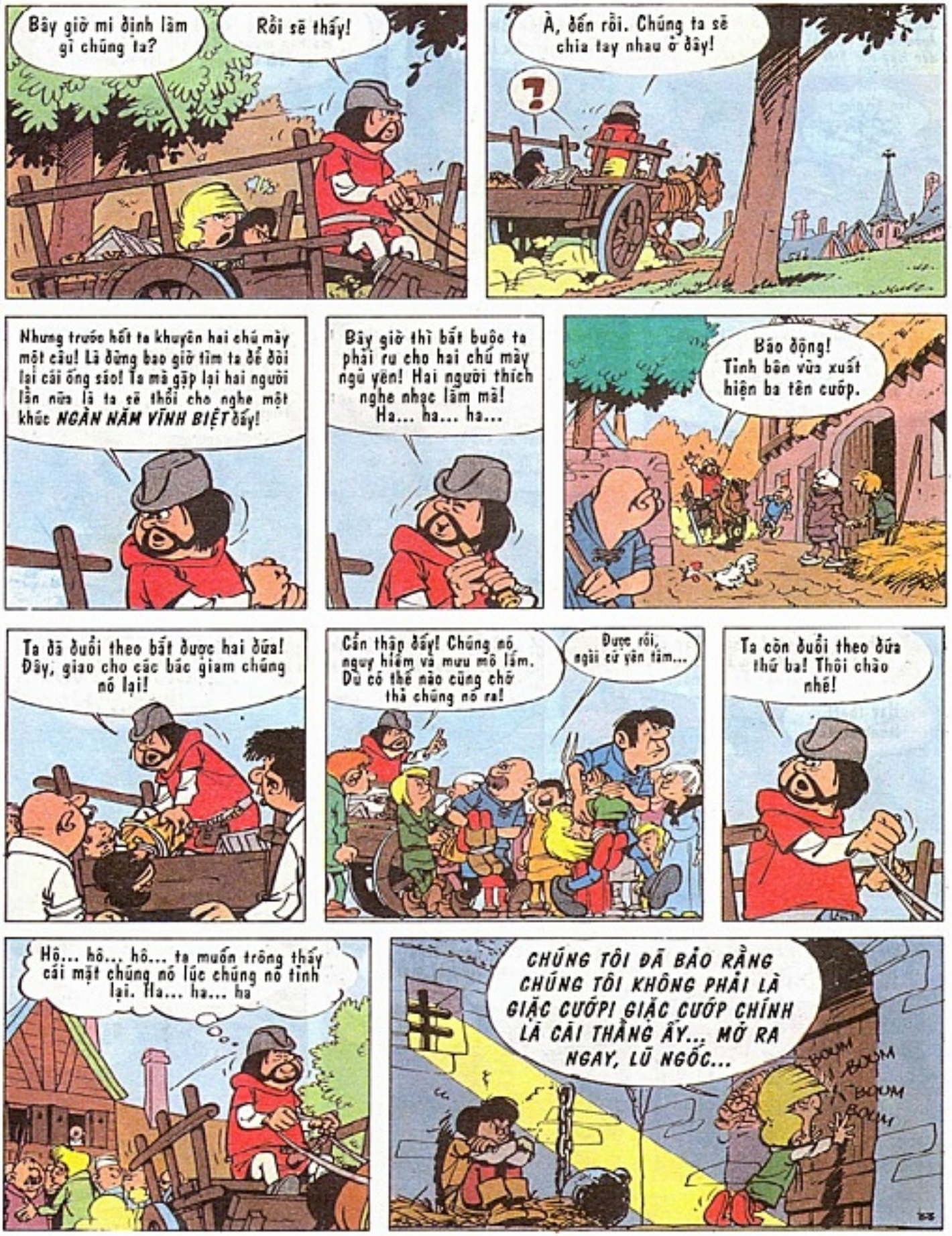
Bây giờ mi định làm gì chúng ta?
Rồi sẽ thấy!
À, đến rồi. Chúng ta sẽ chia tay nhau ở đây!
?
Nhưng trước hết ta khuyên hai chú mày một câu! Là đừng bao giờ tìm ta để đòi lại cái ống sáo! Ta mà gặp lại hai người lần nữa là ta sẽ thổi cho nghe một khúc NGÀN NĂM VĨNH BIỆT đấy!
Bây giờ thì bắt buộc ta phải ru cho hai chú mày ngủ yên! Hai người thích nghe nhạc lắm mà! Ha... ha... ha...
Báo động! Tình bân vừa xuất hiện ba tên cướp.
Ta đã đuổi theo bắt được hai đứa! Đây, giao cho các bác giam chúng nó lại!
Cẩn thận đấy! Chúng nó nguy hiểm và mưu mô lắm. Dù có thế nào cũng chớ thả chúng nó ra!
Được rồi, ngài cứ yên tâm...
Ta còn đuổi theo đứa thứ ba! Thôi chào nhé!
Hô... hô... hô... ta muốn trông thấy cái mặt chúng nó lúc chúng nó tỉnh lại. Ha... ha... ha
CHÚNG TÔI ĐÃ BẢO RẰNG CHÚNG TÔI KHÔNG PHẢI LÀ GIẶC CƯỚP! GIẶC CƯỚP CHÍNH LÀ CÁI THẰNG ẤY... MỞ RA NGAY, LŨ NGỐC...
BOUM
BOUM
BOUM
BOUM

Sáng hôm sau, Giô Hân và Biệt Luýt được thả ra, sau khi điều tra rất lâu, dân làng mới biết là cả hai vô tội.
Chúng tôi rất lấy làm tiếc, xin hai ngài thứ lỗi.

Thế là tên Tốt-xấc đã đạt được điều mà hắn muốn. Bây giờ hắn đã đi xa lắm và muốn tìm lại hắn cũng khó.

Cậu còn muốn đuổi theo hắn nữa à? Hơ... Cậu có nhớ hắn đã nói gì không? Nếu gặp lại mình là hắn sẽ cho mình ngủ luôn không bao giờ dậy đấy!

Thì cũng phải liều xem sao! Hơn nữa, ta không còn cách nào khác! Chẳng lẽ đành chịu thua hắn?
Dĩ nhiên là không chịu thua, hừm! Làm thế nào để cho cái ông sáo quái quỉ ấy nó mất hết hiệu nghiệm nhỉ?

Ă... Điều cậu vừa nói ra, xem ra lại có lý đấy! Đúng rồi... thế mà mãi không nghĩ ra! Thầy Hô-min!!
Thầy pháp sư ấy à?

Chứ còn ai nữa! Chắc thầy phải biết cách làm cho ông sáo mất thiêng! Ta đi mau!
Hay thật! Đúng rồi!

Chỗ ở của thầy cũng không xa mấy! Chập tối ta có thể đến nơi.
Giô Hân này cậu tài thật! Cậu tài gần bằng tớ rồi đấy!

Vài giờ sau, cả hai đến nhà thầy Hô-min và thuật lại đầu đuôi câu chuyện.
Lão không giúp các anh được điều gì cả! Không ai biết được điều bí mật của ông sáo thần.
Thật không ai biết sao?

Đúng ra thì có người biết. Đó là bọn xì trum.
Có hy vọng đấy!

Thầy bảo bọn gì?
Bọn xì trum! Chính họ đã làm ra cái ống sáo thần.

À, thế thì bọn xi... xì gì ấy có thể giúp chúng cháu được!
Phải... nhưng có điều là... xứ họ ở là một xứ nguy hiểm chưa ai dám đặt chân tới. Không có đường để đến đó. Phải vượt những ngọn thác dữ chảy dưới những vực thẳm cheo leo. Phải đi qua những đầm lầy có nhiều hơi độc. Phải băng những cánh rừng đầy rắn rết, rồi nào là cát lún nữa. Không, không, xưa nay chưa có ai đến được chỗ ấy!

Tuy nhiên lão cố thử xem! Lão sẽ đưa các anh đến đó bằng phép xuất hồn! Các anh nghĩ thế nào?
Hơ...
Hơ...

Được rồi! Các anh vào đây! Ta thử ngay bây giờ...

Hãy ngồi xuống đó!
Thầy định làm thế nào? Phải cẩn thận đấy nhé!

Không sao đâu! Lão chỉ làm phép cho các anh ngủ say...
LẠI NGỦ NỮA À?! Vẫn cái trò yêu thuật ấy! Cháu đã bị ngủ say mấy lần rồi!
Suỵt, cậu im đi!

Các anh sẽ ngủ say, rồi ta sẽ làm phép cho các anh tự tách đôi, để có thể đến được nơi muốn đến. Các anh vẫn ngồi đây, nhưng sự thật thì các anh sẽ đến xứ xì trum! Hiểu không?
Chẳng hiểu gì cả!

Không sao! Nhìn đây, nhìn hai mắt lão đây! Hãy quên hết mọi việc, đừng nghĩ gì nữa...

Theo ta... theo ta... ngủ đi... ngủ đi... ngủ đi... ngủ đi...

?
?

Ê NÀY...
Ồ...

Thầy pháp sư đâu rồi? Chúng mình ở đâu đây?
Xứ xì trum!

Thật ư? Chà, tiếu điều quá!
Bọn xì trum đâu cả rồi?

Lạ thật! Không thấy cố nhà cửa gì cả!
Phong cảnh ghê rợn thật!

Xứ gì mà lạ lùng!!

Này... xì trum mà mất xì trum ở đâu vậy! Suýt nữa thì các anh đã xì trum lên tớ rồi...
?
?

A! Giô Hân và Biệt Luỹt đây mà! Bất ngờ chưa?! Các anh xì trum gì ở đây vậy?
Thế nào, anh biết chúng tớ à?

Biết chứ! Lúc các anh còn giữ cây xì trum có sáu cái xì trum chính chúng tớ đã tìm cách xì trum lại, nhưng...

Cái gì?... Anh tha lỗi cho, chúng tôi không hiểu anh định nói gì cả!
Ồ... Phải rồi... Các anh không xì trum được tiếng xì trum!

Xì trum theo tớ! Tớ xì trum các anh đến gặp ngài Đại xì trum.

Những cái líu lo ấy cậu có hiểu gì không?
Không! Nhưng tớ nghĩ là hắn ra hiệu bảo chúng mình đi theo.

Hắn đưa chúng mình đi đâu vậy?
Tớ không biết! Chắc là đưa về gặp các đồng loại của hắn.

Mong rằng bọn họ không xì trum, xì trum lung tung lên như hắn. Nếu không thì muốn hiểu bọn họ nói những gì xem ra sẽ gay go đấy!

Đến nơi rồi!

Ồ, có hai xì trum!
Họ đến xì trum cái gì vậy?
Xem họ có vẻ xì trum quá!

A! Ngài Đại xì trum kia rồi!

Nếu hắn là Đại xì trum thì tớ là Biệt Luỷt khổng lồ!
Thưa ngài Đại xì trum, đây là Giô Hân và Biệt Luỷt!
À thế!...

Rất hân hạnh đón chào hai anh! Nhưng hai anh làm thế nào đến được đây? Ta tưởng không ai có thể đến đây được.

À... ít ra thì chúng tôi cũng hiểu được ông nói gì.
Chính thầy pháp sư Hô-min đã làm bọn tôi ngủ đây và đưa đến đây bằng phép xuất hồn!
À, ta hiểu rồi!... Nè! Hai anh ngồi thấp xuống tị nữa được không? Nghênh cổ mãi chắc ta trẹo cổ mất! A được rồi. Đã có cách!...

Các anh lại đây!

Chúng mày xì trum nơi khác!
Nhưng... Đại xì trum, chúng cháu...

Định cãi lại à? Ta có việc phải xì trum với hai xì trum! Cút nhanh!

Bọn trẻ con quả thật... chúng nó chỉ mới có một trăm tuổi nên còn nhỏ dại lắm...
?

Sao? Họ một trăm tuổi rồi à?
Một trăm tuổi mà bác bảo là trẻ con... Thế bác bao nhiêu tuổi?

Ta đã được 542 tuổi rồi đấy!
542 tuổi? O... ông không nói đùa chớ!...

Thôi, ta nói ngay vào chuyện! Các anh không lấy lại được cái ống sáo mà tên Tôt-xác đã đánh cắp của các anh nên đến đây cầu cứu! Có đúng thế không?

Ơ... đúng thế! nhưng sao ông lại biết?
Ô, có gì đâu! Chúng ta được biết tên lái buôn đã tìm thấy cái ống sáo trong đống tro của ngôi nhà bị đốt cháy của một anh phù thủy mà trước đây chúng ta đã biếu anh ta cái ống sáo này...
Biết rằng không nên để ống sáo lọt vào tay những người phàm tục nên ta đã sai bọn xì trum tìm cách lấy lại.
Hôm tên lái buôn đánh mất ống sáo, bọn xì trum đã theo dõi các anh cho đến lúc ống sáo rơi vào tay tên Tốt-xấc. Chắc các anh cũng không ngờ bà?
Bây giờ thì chúng nó đang theo đôi Tốt-xấc để chờ cơ hội lấy ống sáo lại!... Nhưng hy vọng rất mỏng manh vì tên này gian lắm...
Thế ông có cách gì làm cho ống sáo mất thiêng không? Nếu thế thì thế cờ sẽ đổi ngược hoàn toàn!...
Than ôi! Không thể được!...
Thôi chả sao! Chúng tôi chỉ còn cách tiếp tục theo đuổi lên Tốt-xấc.
Không hiểu tại sao ông lại làm ra loại sáo như thế? Bao nhiêu rắc rối đã xảy ra chỉ tại vì ông thôi!
Ta có thể giúp các anh một vũ khí tương tự để đối phó với hắn!
Ông định nói gì?
Chúng ta có thể làm cho các anh một ống sáo thần khéo!
Đúng thế! Cách ấy là hay nhất! Thế phải bao lâu mới làm xong.
Ý kiến tuyệt diệu đấy!
Xem nào! Nào, xì trum kia!...
Phải mất bao nhiêu xì trum mới xì trum xong một cái xì trum có sáu xì trum?
Ồ! Nếu xì trum gấp thì cũng phải đến ba xì trum.
Nó bảo phải mất ba hôm! Lại đây! Không nên để mất phút nào. Ta bắt tay ngay vào việc.

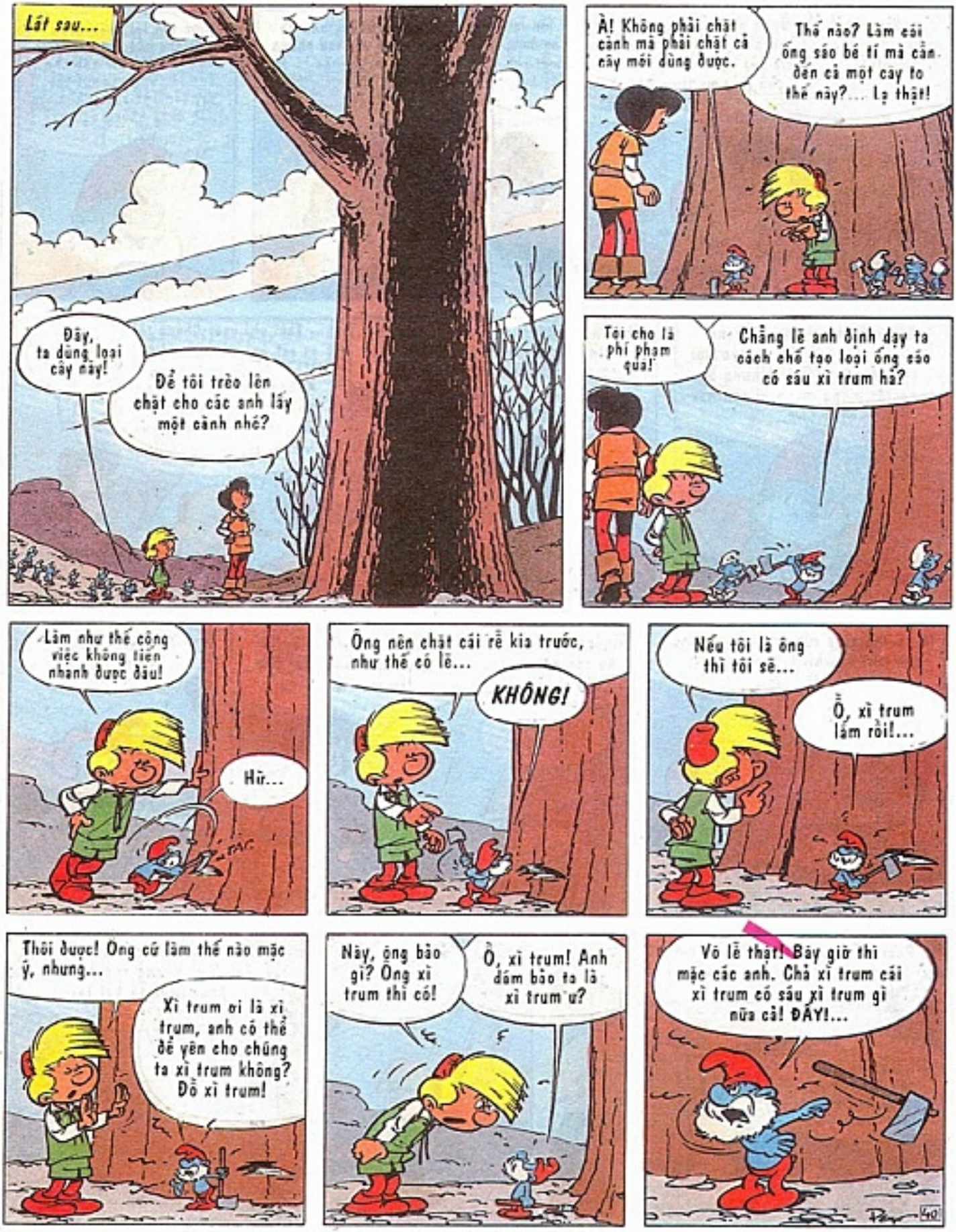
Lát sau...
Đây, ta dùng loại cây này!
Để tôi trèo lên chặt cho các anh lấy một cành nhé?
À! Không phải chặt cành mà phải chặt cả cây mới dùng được.
Thế nào? Làm cái ống sáo bé tí mà cần đến cả một cây to thế này?... Lạ thật!
Tôi cho là phí phạm qua!
Chẳng lẽ anh định dạy ta cách chế tạo loại ống sáo có sáu xì trum hả?
Làm như thế công việc không tiến nhanh được đâu!
Hừ...
TAC
Ông nên chặt cái rễ kia trước, như thế có lẽ...
KHÔNG!
Nếu tôi là ông thì tôi sẽ...
Ồ, xì trum lắm rồi!...
Thôi được! Ông cứ làm thế nào mặc ý, nhưng...
Xì trum ơi là xì trum, anh có thể để yên cho chúng ta xì trum không? Đồ xì trum!
Này, ông bảo gì? Ông xì trum thì có!
Ồ, xì trum! Anh dám bảo ta là xì trum ư?
Vô lễ thật! Bây giờ thì mặc các anh. Chả xì trum cái xì trum có sáu xì trum gì nữa cả! ĐÂY!...

Chuyện gì thế?
Anh ấy dám bảo ta là xì trum.
Chính ông ấy gây sự trước!
Thôi mỗi người nhịn nhau một tí! Lúc này không nên cãi nhau.
Hai người quên rằng trong khi ta cãi nhau như thế này thì tên Tôt-xác đang cướp đoạt của cải của người lương thiện hay sao?
Giô Hân nói đúng! Thôi ta nên hòa nhau! Ông đưa rìu đây tôi giúp ông nhé!
Anh tử tế quá!
Xem tôi chặt đây... Vỏ cây sẽ bay loạn xạ lên cho mà xem!...
?
CRAC
Hơ... Cái búa này không được cứng lắm!
ĐỦ RỒI! KHỔ QUÁ ĐỂ MẶC CHÚNG TA LÀM...
Tốt hơn anh hãy đi nhặt củi! Đi thật xa dùm ta và đốt cho ta đống lửa, vì còn phải làm việc suốt đêm!
Vài giờ sau...
Ấy là cái xì trum nó xì trum. Một cái xì trum. Hai cái xì trum. Ba cái xì trum. Nó xì trum trum...
Cũng chính cậu có cái sáng kiến bảo họ sao không vừa hát vừa làm việc...

Sáng hôm sau...
TAC TAC TOC
Coi chừng!... Xì trum ra chỗ khác!
RRRÔÔÔÔ
RÔ
RRRÔÔÔ
CRRRAAAC
BOUM
HÊ??
À, cậu thứ dậy rồi à? Xem kìa! Cây đã bị đốn rồi!
Trời!
Việc khó nhất đã làm xong! Các anh thấy đấy, phải lấy phần lõi của thân cây để làm ống sáo.
Tớ vốn ghét bị đánh thức thình lình!
Nếu mọi thứ trôi chảy thì trong ngày mai là xong. Các anh có thể tiếp tục đi lùng tên Tôt-xắc.
Mình sẽ bị nhức đầu suốt cả ngày đây!... Hay ho gì!
Nhưng tôi không biết phải làm thế nào để tìm tên ấy. Chúng tôi hoàn toàn mù tịt không biết hắn hiện đang ở đâu?
Các anh không biết nhưng chúng tôi thì lại biết...
Cái xứ gì mà...
Ta đã nói với các anh rằng có mấy đứa xì trum đang theo dõi hắn. Chúng nó thường đưa tin về, cho biết tên Tôt-xắc đang làm gì và đang ở đâu. Lúc nào ống sáo làm xong ta sẽ ra lệnh bảo chúng nó đưa các anh đến chỗ có Tôt-xắc!
Thưa ngài Đại xì trum, thằng xì trum đi xì trum về kìa...
42

A, đây là thằng xì trum có phận sự theo dõi tên Tốt-xác!...
?

Ô hê!...

Thế nào?
Xì trum không lành, thưa Đại xì trum!

Tớ muốn biết tin tên cướp ấy thế nào?
Xem thì cũng đoán được tên xì trum không lấy lại được cái ống sáo!

Tin không hay các anh ạ! Tốt-xác vẫn ngang nhiên cướp bóc mà không ai làm gì được hắn.

Nhưng có điều đáng ngại hơn là tên xì trum bảo cho ta biết tên Tốt-xác đang hướng về bờ biển để đáp tàu đi xứ khác. Mà chúng tôi thì không thể nào vượt biển để theo dõi hắn.

Chỉ còn cách là phải bắt được hắn lúc hắn chưa kịp xuống tàu... Ta sẽ bảo chúng nó làm gấp cho xong...

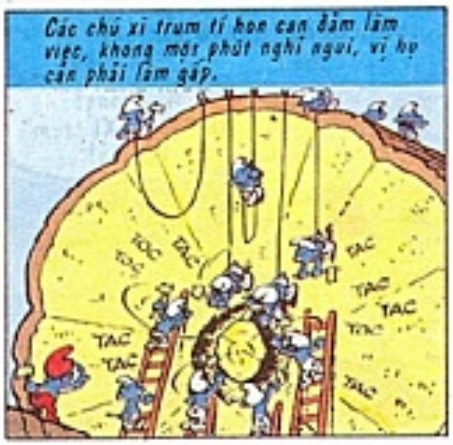
Các chú xì trum tí hon cần đảm làm việc, không một phút nghỉ ngơi, vì họ cần phải làm gấp.
TÁC
TÁC
TÁC
TÁC
TÁC
TÁC
TÁC
TÁC

Nhiều giờ trôi qua... Ống sáo thành hình dần dần...

Giô Hân! Này, Giô Hân! Tớ hiểu được rồi!
Cậu hiểu cái gì?

Hiểu được tiếng xì trum! Dễ thật! Chỉ cần mỗi khi nói mình thêm mấy chữ "xì trum" đại vào thì xong.
Cậu tưởng giản dị như thế à?

Chứ còn gì nữa! Cậu xem này! Tớ sẽ bảo tên xì trum này mang món gì lại cho tớ và cậu ăn nhé! Nghe này!
Hê... Xì trum!
?

Này xì trum bé tí ơi! Tớ muốn xì trum!
Được rồi!

Cậu thấy chưa? Chả khó gì cả!

!
Đây nè!

Không phải! Tớ bảo bồ là tớ muốn "xì trum" mà!
Thì đấy! Cái này là để xì trum!

Không, xì trum cơ! Trong miệng ấy... như thế này... Bồ hiểu chưa! Miam-miam!
XÌ TRUM ẤY!
?

NGHĨA LÀ ĂN ĐẤY!
À... Xì trum mà!

Thì từ nãy giờ tớ vẫn nói thế.
À, không! Anh bảo: "Xì trum" kia mà!

Phải, tớ bảo: xì trum!
Nhưng anh muốn nói là xì trum mà!

Ừ... thì tớ nói xì trum chứ gì nữa!
Không phải. Tớ nói: "Xì trum" mà anh lại bảo là: "Xì trum".

Nếu anh muốn xì trum thì phải nói xì trum! Chứ không xì trum! Xì trum khác với xì trum! Anh ở xì trum chưa nào?

Ha, ha, ha! Hô, hô, hô! La, la, la! Tính, tính, tang!...
?

Cuối cùng, sau một đêm làm việc...
Đấy, xong rồi!
Xem qua có được không?
Ông có chắc là cái ống sáo này cũng thần diệu như cái kia không?
Có lẽ nên thử để xem thế nào?
Này, tớ đi guốc trong bụng cậu rồi! Đưa ống sáo đây cho tớ! Để chính TỚ thử!
Không được. Tại sao là cậu mà không là tớ?
Trước hết, là cậu mũ tít về nhạc. Nhưng bù lại, cậu nhảy rất dẻo rất tài! Thế nào, sẵn sàng chưa?
!
Sao... sao chẳng thấy gì cả?
Ông sáo không hiệu nghiệm ma!
Anh đưa ta xem!
Chắc bọn kia lại quên không tắm với nước hồng bì! Cái bọn làm ăn lo đánh! Được rồi ta cho chúa lại ngay!
Cũng may là chúng ta mang ra thử trước!
... Ái chà! La quá, sao buồn ngủ thế này?
Xong rồi! Các anh chờ thêm một lát cho nó khô! Lần này thì cam đoan là tốt!
Mmm!...
Gì thế? Các anh khó chịu à?
Tôi cũng không biết tại sao nữa!...
Đầu tớ sao nặng thế... tớ...tớ...tớ...
!?!

À... Họ đã tỉnh lại rồi...
??
??

Mà... mà sao chúng cháu lại ở đây?
Thầy Hô-min?!!
Sao? Chuyện xảy ra thế nào?

Chán thật! Sao thầy lại gọi chúng tôi về sớm thế?
Thầy hấp tấp thật! Sao thầy không đợi thêm tí nữa?

Ơ... Lão lo quá! Các anh đi như thế đã ba ngày đêm. Lão sợ có chuyện gì ghê gớm!

Có gì đâu! Nước lại mọi việc đều suôn sẻ!
Dân xì trum đang sắp sửa đưa cái ống sáo thần thì... thầy làm hỏng cả!

Thầy nên đưa chúng cháu trở lại nơi đó ngay!
Phải, làm cho chúng tôi ngủ nhanh lên!

Sẵn sàng chưa! Nào, quên hết mọi chuyện! Hãy nhìn kỹ vào mắt lão!

Đừng nghĩ ngợi gì nữa! Hãy đi ngủ, ngủ, ngủ, ngủ...

Ngủ đi, lão bảo phải ngủ, ngủ, ngủ, ngủ, ngủ...

Hãy ngủ đi! Ngủ đi chứ!
Cậu có ngủ không?
Không!

Vô ích! Lão không làm cho các anh ngủ được!
!
!

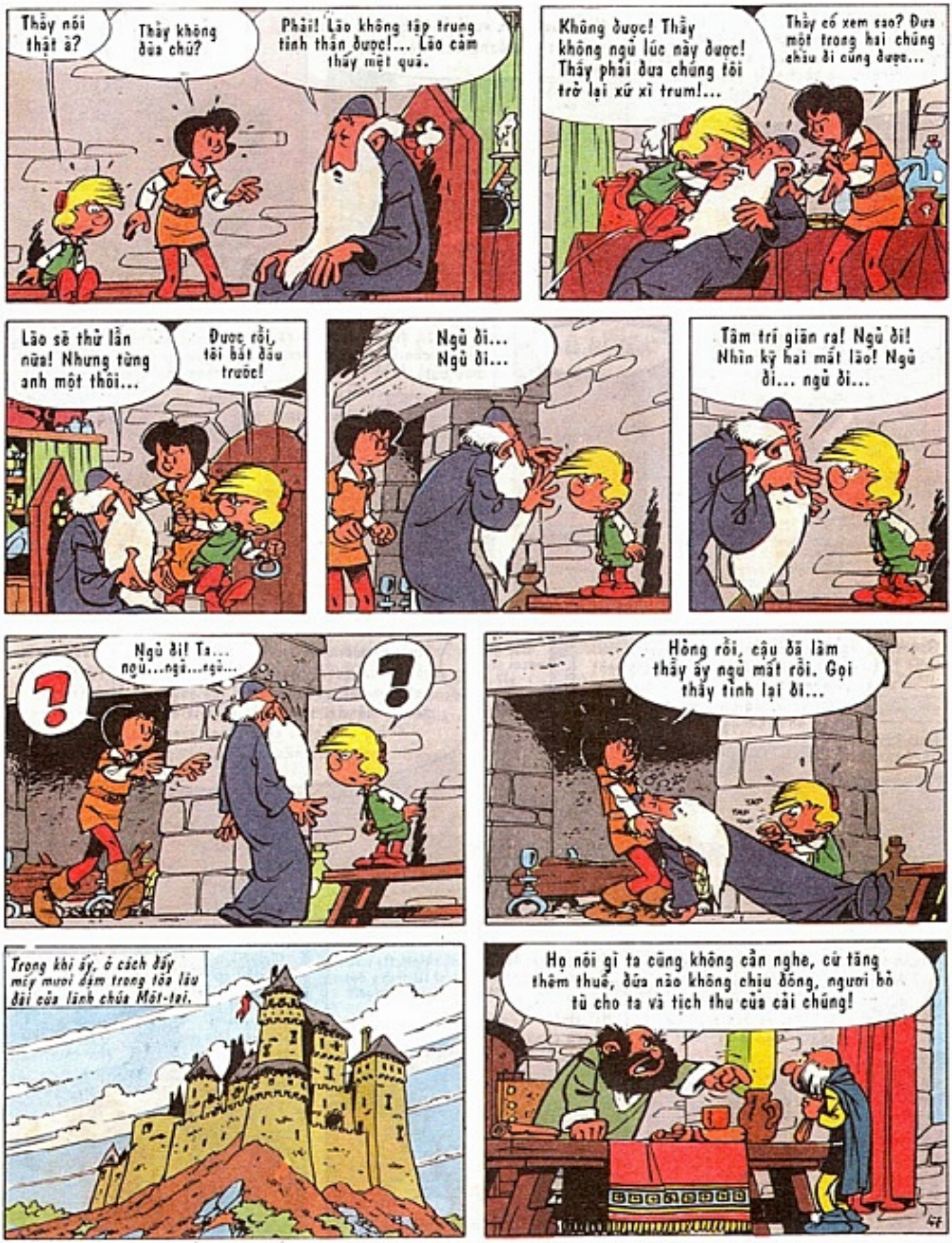
Thầy nói thật à?
Thầy không đùa chứ?
Phải! Lão không tập trung tinh thần được!... Lão cảm thấy mệt quá.
Không được! Thầy không ngủ lúc này được! Thầy phải đưa chúng tôi trở lại xứ xì trum!...
Thầy cố xem sao? Đưa một trong hai chúng chúng đi cũng được...
Lão sẽ thử lần nữa! Nhưng từng anh một thôi...
Được rồi, tôi bắt đầu trước!
Ngủ đi... Ngủ đi...
Tâm trí giãn ra! Ngủ đi! Nhìn kỹ hai mắt lão! Ngủ đi... ngủ đi...
Ngủ đi! Ta... ngủ...ngủ...ngủ...
?
?
Hỏng rồi, cậu đã làm thầy ấy ngủ mất rồi. Gọi thầy tỉnh lại đi...
Trong khi ấy, ở cách đấy mấy mươi dặm trong tòa lâu đài của lãnh chúa Mốt-tai.
Họ nói gì ta cũng không cần nghe, cứ tăng thêm thuế, đứa nào không chịu đồng, ngươi bỏ tù cho ta và tịch thu của cải chúng!

Nhưng thưa lãnh chúa, như thế rất có hại. Dân chúng không chịu nổi thuế mà sẽ kêu với nhà vua, chừng ấy nhà vua sẽ đem binh trừng phạt ngài, lấy lại đất không cho ngài cai trị nữa.

Nhà vua! Nhà vua! Việc gì đến nhà vua? Ta đang cần tiền đây!

Tiền à? Thì đây!
?
CLINTCH

TÓT-XẮC!?
Chính tôi đây!

Ờ... ờ... Ngươi hãy lui ra, không cần đến ngươi nữa... nào cút...
Thưa lãnh chúa, vâng!

Thằng khốn! Ta đã bảo ngươi lặ đừng bước chân đến đây nữa mà!

Sao thế! Ngài sợ tôi sẽ nói cho mọi người biết là ba tháng trước, ta đã đánh cướp một đoàn xe phú thương khi đi qua lãnh địa của ngài và đã có chia phần cho ngài phải không? Hê... Hê...
Ngươi có im đi không?

Bây giờ ngươi muốn gì?
Muốn điều đình với ngài một việc: Ngài là một lãnh chúa có tài cầm quân, nhưng vì không có tiền, chỉ có mấy tên quân ốm đói, nên không thi thố được tài năng. Trái lại, nếu có một đội tinh binh, ngài sẽ đánh bại được tất cả những lãnh chúa khác quanh vùng và lãnh địa của ngài sẽ trở nên hùng mạnh!

Muốn thế, ngài phải cần đến những gì? Ngài cần tiền! Mà tiền thì tôi lại có, có rất nhiều! Như thế, tôi xin bàn với ngài: tôi sẽ đưa tiền để ngài chiêu mộ quân sĩ.

Sau đó, ngài đưa binh đi chiếm trọn xứ sở này và hai ta sẽ chia nhau những đất đã chiếm được... Ngài nghĩ thế nào?
Hãt! Hãt!... Đồng ý!

Tốt lắm! Ngài theo tôi! Tiền tôi cất giấu trong khu rừng gần đây!
Thằng ngốc, nó cứ tưởng là ta bằng lòng chia phần với nó...
Thằng ngốc, nó cứ tưởng là ta bằng lòng chia phần với nó...
48

Trong lúc ấy, tại nhà thầy Nô-min...
Sao? Thầy ấy tỉnh chưa?
Tỉnh rồi! Nhưng thầy sốt. Có lẽ vì có quá sức...

Tôi đã cho thầy uống một liều thuốc ngủ, sáng mai lúc tỉnh dậy, có lẽ sẽ khá hơn.
Sáng mai?
Thế thì hỏng bét...

Hàng ngàn đồng tiền! Vàng này, bạc này, nữ trang này, kim cương, cẩm thạch! Tôi có đầy một xe! Đủ để ngài đánh đổng dẹp bắc! Ha... ha... ha...

Nhân tiện xin hỏi, hiện giờ ngài có bao nhiêu quân lính?
Ơ... khoảng năm trăm đứa. Nhưng với tiền này ta có thể tập họp được ba ngàn binh lính.

Hãy còn ít quá! Ít nhất cũng phải có một vạn binh. Chúng ta sẽ làm như sau! Tôi sẽ để cho ngài một phần số tiền này để ngài mua khí giới và ba ngàn tên lính!

Với phần còn lại tôi sẽ sang nước láng giềng mộ thêm một số nữa đưa về. Ngài nghĩ thế nào?

Được rồi! Lúc nào thì người đi?
Ngay bây giờ! Tôi định xuống thuyền ngay tối nay!
Phải thông báo nhanh cho Đại xi trum biết tin này.

Tưởng đã xong xuôi...
Hừ...

CỨU TÔI!
GIÔ HÃN BIỆT LUÝT! RA MÁU...
?

KÌA! NGOÀI KIA...
CÓ NHỮNG CON GÌ...
NHỮNG...

HAY QUÁ!
CÁC BẠN XÌ TRUM!
Các anh còn ở đây à!
Các anh xì trum ở đây với thầy Hô-min?
Có cái ống sáo đây rồi!
Để các anh xì trum tên Tót-xác!
Cẩn thận, xì trum từ từ nhe!
À, họ còn xì trum ở đây!
Thế thì may quá!

Làm sao ông biết chúng tôi ở đây?
Anh đã bảo ta là nhờ có thầy Hô-min nên các anh mới đến được xứ xì trum.
QUAC
!

Bởi thế, lúc các anh biến mất, không thấy quay lại nữa, ta đoán có là các anh đang ở đây, có việc gì thế? Sao thầy Hô-min lại không đưa các anh trở lại để lấy cái ống sáo?

Thầy không làm phép được nữa. À, bây giờ cái ống sáo tốt rồi chứ?

HÉ!

Vâng, rất là tốt!

... Được rồi! Bây giờ ta có thể đuổi theo Tót-xác! Ông có biết hắn đang ở đâu không?

Theo tin tức cuối cùng thì hắn đang đi về phía lâu đài lãnh chúa Mốt-tai! Đã có một đứa xì trum đang đợi các anh ở đó để chỉ đường! Thôi chúc các anh may mắn!

Cảm ơn ông nhé! Nào Biệt Luýt, ta đi thôi!
Khoan đã, còn cái này chưa ổn.

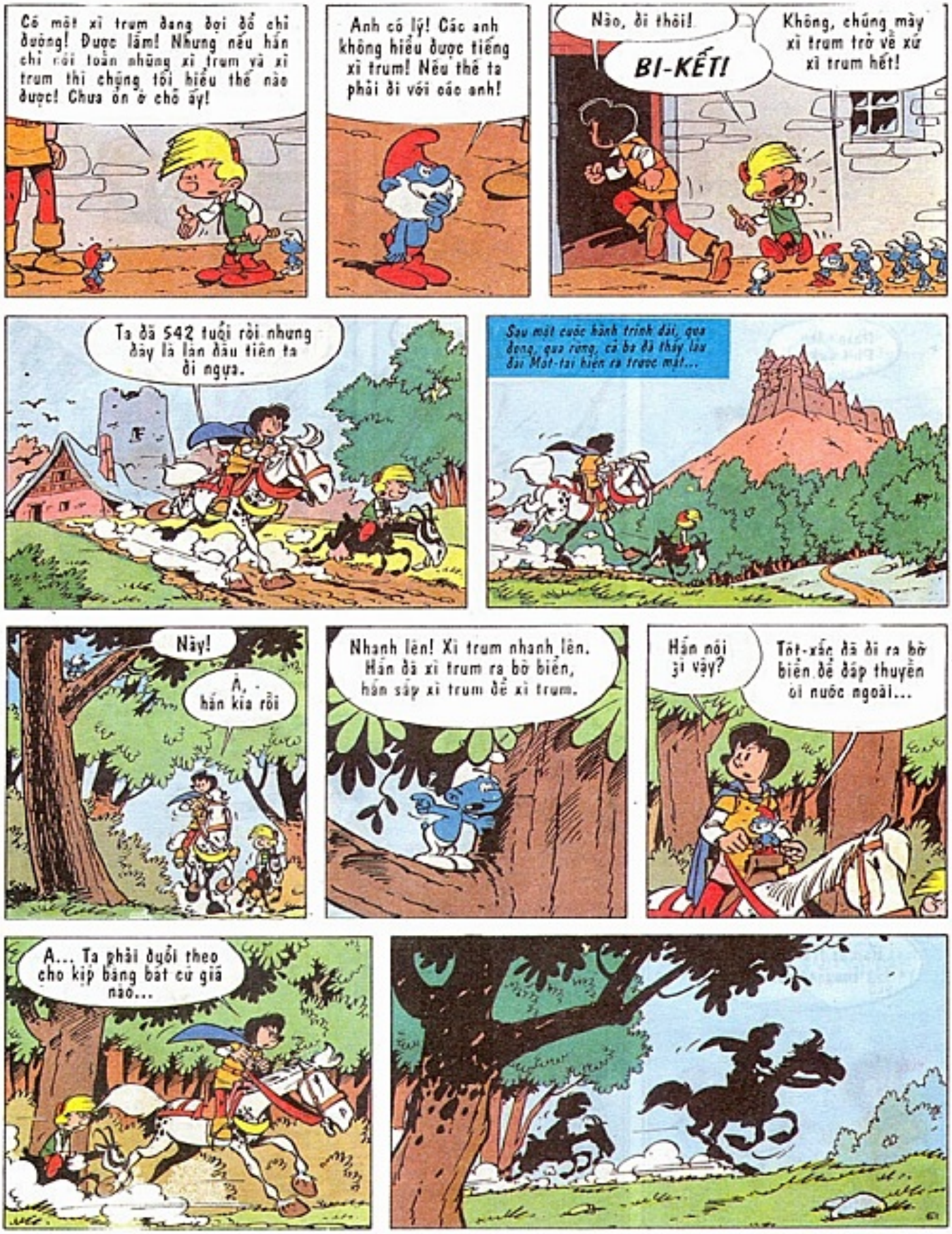
Có một xì trum đang đợi để chỉ đường! Được lắm! Nhưng nếu hắn chỉ nói toàn những xì trum và xì trum thì chúng tôi hiểu thế nào được! Chưa ổn ở chỗ ấy!
Anh có lý! Các anh không hiểu được tiếng xì trum! Nếu thế ta phải đi với các anh!
Nào, đi thôi!
BI-KẾT!
Không, chúng mày xì trum trở về xứ xì trum hết!
Ta đã 542 tuổi rồi nhưng đây là lần đầu tiên ta đi ngựa.
Sau một cuộc hành trình dài, qua đồng, qua rừng, cả ba đã thấy lâu đài Mot-tai hiện ra trước mặt...
Này!
À, hắn kia rồi
Nhanh lên! Xì trum nhanh lên. Hắn đã xì trum ra bờ biển, hắn sắp xì trum để xì trum.
Hắn nói gì vậy?
Tôt-xắc đã đi ra bờ biển để đáp thuyền đi nước ngoài...
A... Ta phải đuổi theo cho kịp bằng bất cứ giá nào...

Lúc ấy nơi bờ biển...

Còn rương này nữa là xong, thưa ngài! Ta có thể kéo neo được rồi!
Tốt lắm!

Nhanh lên, Biệt Luỹt!

Giương buồm, mở dây!

Đến nơi rồi!

Kia rồi, xe của hắn! Nhưng hắn đâu?
Hỏi lão đánh cá kia xem!

Này bác có biết người đánh cái xe kia đang ở đâu không?
Một tên đầy đà, với bộ mặt khó chịu?

Hắn đi trên chiếc thuyền kia!

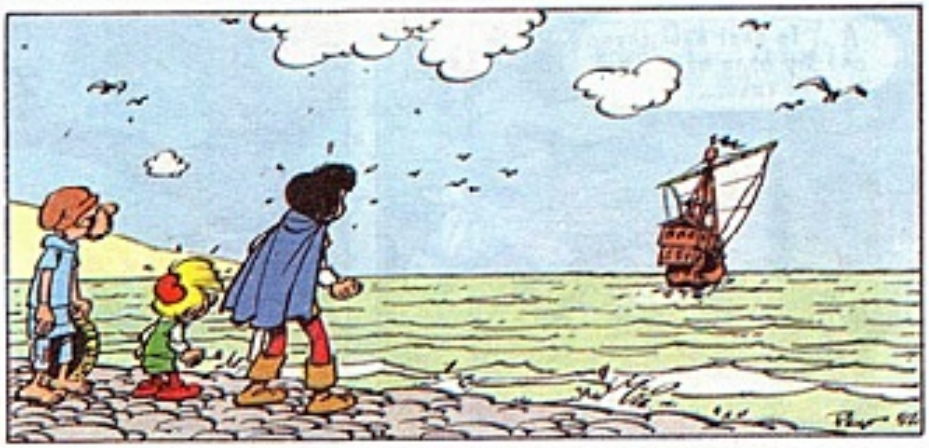

Ở đây, còn thuyền nào đuổi kịp thuyền kia không?
Ồ không! Ở đây chỉ có thuyền nhỏ! Đừng đuổi theo vô ích!
Thế bác có biết hắn đi đâu không?
Hơ... không?
Bực thật! Tại sao thỉnh thoảng bác không chịu tỏ mò hơn một tí.
Phải làm thế nào để biết thuyền ấy đi đâu! Chỉ có như thế mới đuổi theo Tốt-xác được! Cậu đi về phía kia, hỏi thăm đi!
Hiểu rồi!
Nhiều giờ trôi qua, khi đêm xuống...
Thế nào?
Không có gì! Còn cậu?
Chả có manh mối gì! Phen này chắc là thất bại rồi!
Ô hè!...
Đại xì trum? Ông đi đâu tự nãy giờ?
Ta đi tìm đứa xì trum đã theo dõi tên Tốt-xác đến tận đây. Tưởng nó biết được thuyền ấy đi đâu, nào ngờ nó cũng mù tịt.
Trái lại, nó cho ta biết là Tốt-xác đã hợp tác với lãnh chúa Mốt-tai. Hắn đi mộ quân để đưa về đây đánh phá các nơi...
May quá, vậy là chưa thất bại. Có lẽ Mốt-tai biết Tốt-xác đi đâu.
Đúng rồi! Nào ta đi tìm tên lãnh chúa ấy ngay! Nếu hắn không chịu nói thật, tớ sẽ thổi cho hắn nhảy một hồi.
Khoan đã!
Hắn có thể bảo là hắn chẳng biết gì hoặc lừa ta, chỉ cho ta đuổi theo hướng khác, khó có thể bắt buộc hắn nói thật.
Ờ nhỉ... Nếu thế ta làm thế nào?
Tớ có cách! Nghe kỹ đây...

Một lát sau, trong lâu đài lãnh chúa...
Tám... chín... mười! Đủ một trăm... sáu ngàn ba trăm đồng tiền. Hà! Hè!... Một... hai...

Chuyện gì thế? Ai đấy?
TOC TOC TOC

Có một anh chàng trẻ tuổi mang đến cho ngài lá thư này! Anh ta bảo là khẩn cấp!
Thế à?

Lại gì nữa đây?

Âm mưu đã bại lộ. Tôi không nói rõ mọi việc vì thuyền sắp rời bến. Vậy ngài hãy đáp thuyền đi theo gặp tôi, có người đợi sẵn ngài ở bến. Ngài nên đi nhanh kẻo hỏng cả đại sự.
Tốt-xắc

Này... ủng ta đâu? Mang quần áo ra đây mau! Thắng ngựa ngay lập tức!

Một ít lâu sau...
Hốn kia rồi!

Ta là lãnh chúa Một-tai đây! Thuyền sẵn sàng khởi hành chưa?
Bẩm, xong cả rồi! Chỉ chờ ngài thôi! Nào, kéo neo lên!

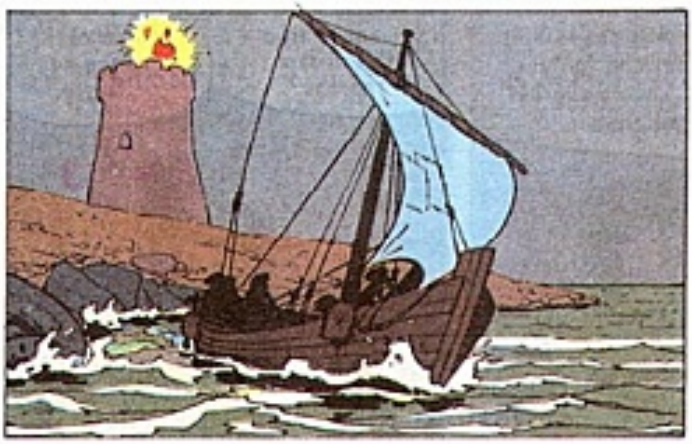

Giương buồm chỉ hướng tây!

Ba hôm sau...
Tôi ốm mất...

Cậu làm thế nào cho thuyền bớt chòng chành giùm tớ! Tớ chết mất...
Ờ... ờ...

Ờ... ờ là cái nghĩa gì?
À, tớ định nói không... không!

Tốt đẹp cả chứ!
Với tôi thì tốt đẹp, nhưng lại không tốt đẹp với Mót-tầl! Anh xem kìa!

Từ ba hôm nay hắn rất bực mình về bức thư! Nếu hắn mà biết đó là thư do anh gởi...
Suỵt! Coi chừng hắn nghe được đấy...

Bực thật, mọi thứ đang trôi chảy kia mà... Chuyện gì đã xảy ra? Thuyền lại đi chậm như rùa...

À, kia rồi!

Hãy ở đây chờ ta!

Nhanh lên! Phải đi theo hắn! Cậu có ống sáo đấy chứ?
Ừ!
Chúc may mắn!

Cẩn thận! Hắn rẽ sang phải!
?

À, đây rồi!

Nào, tiến lên!

Đây một ngàn đồng tiền để ngươi sắm binh khí cho các thủ hạ. Phần còn lại, lúc đến lâu đài Mát-tai ta sẽ giao nốt!

Ái chà... hắn đâu rồi!
Chắc hắn đã vào nhà nào đó. Ta quay lại mau!

Thế này là thế nào? Tôi có gởi thư gì cho ngài đâu!...
Sao lại không, xem đây!

Đâu phải chữ tôi viết!
Thế thì ai? Và để làm gì?

Cứ hỏi tên đánh cá lái thuyền thì biết! Chắc nó đã thông đồng với tên đã giả mạo thư này! Ta đi thôi!

Hắn chưa đi xa đâu!

Coi chừng!
!?
!
Thổi đi... Biệt Luỹt!
?
Ê!?
!?
PAF

Pfff... Pfff...
Pfff... Pfff...

Hà... xong rồi! Ta đã lấy được!

Đúng thế! Cả một số tiền to! Cũng may là ta đã lấy lại được và chúng cũng chưa kịp dùng vào âm mưu ghê gớm của chúng!

Bây giờ ta có hai cái sáo thần! Cậu một cái, tớ một cái tha hồ mà thổi...
Không được. Biệt Luỹt! Phải trả lại cho dân xì trum

Cậu điên à? Tại sao chứ?
Bởi vì nó nguy hiểm lắm! Cậu cũng thấy là bao nhiêu chuyện xảy ra rồi đấy!...

Chỉ vì một cây sáo bé tí mà bao nhiêu làng mạc đã bị cướp bóc và suýt nữa thì cả nước phải qua một cơn binh lửa.
Hừm... Tớ vẫn muốn giữ lại một cái.

Không được! Hai cây sáo này ta phải trả lại cho dân xì trum! Với họ thì ít ra không sợ chúng gây hại cho ai nữa.

Suyt...! Bác có một khúc gỗ nào dài dài thế này và một con dao không?
Cô chú! Đợi chút! Tôi đi lấy cho!

Ba hôm sau, ở một nơi cách bờ biển chừng mấy dặm...
!
Thưa Đại xì trum! Hai anh ấy kia rồi!
Thế nào?
Đại thắng rồi Đại xì trum ạ! Chúng tôi đã bắt được Tot-xac và Mot-tai, lấy lại được tiền... và cả hai ông sáo.
Hoan hô!
Tớ muốn xì trum một xì trum thật mạnh vào xì trum của hai đứa xì trum này!
Nhưng Biệt Luýt đâu? Hắn không bị việc gì chứ?
Không, hắn chỉ đi chậm lại ở phía sau thôi! Mấy hôm nay lúc nào cũng thấy hắn rút vào một xó để làm cái gì không biết nữa.
Đéo thêm một nhát nữa ở đây là xong!...
Xong rồi! Đẹp quá! Hê... hê... Giống cái kia y hệt!
Ái chà!... Dân xì trum! Cũng may! Vừa xong...
... Lúc tôi tỉnh lại thì Biệt Luýt đã trói gô cả hai tên cướp! Chúng tôi buộc chúng phải mang trả tất cả tiền bạc và... thế là xong...
Hoan hô! Mọi cái sẽ trở lại đâu vào đấy như trước! Kẻ ác sẽ bị xử tội và tiền bạc sẽ được trả lại cho những người bị mất! Riêng về hai cái ống sáo... ơ... chắc các anh định giữ lại...
Không! Chúng tôi sẽ trả lại cho ông. Có phải thế không Biệt Luýt?
Ừ, đúng vậy!
Các anh tử tế quá, hãy tin ta đi! Những cái ống sáo này sẽ không còn mang đến rắc rối cho các anh nữa đâu!
Chính tôi hôm nọ cũng đã bảo Giô Hân như thế!...
59

Thôi! Dân xì trum chúng tôi phải quay về thôi! Biết đâu có ngày chúng ta sẽ lại tái ngộ!
Hy vọng có ngày gặp lại!
Đúng thế!
Tạm biệt!
Bái bai!
Thế là họ đi rồi! Ống sáo thần không còn làm phiền ai nữa!
Hê... Hê...
?
!
Ô! Không thể thế được?! Tại sao lại...
HU... HU... HU... Tớ nhầm rồi... đưa cho họ cái ống sáo thần rồi! HU... HU... HU...
?